

Szűcs Enikő
Nem mondja ki a nevét

Szűcs Enikő
Nem mondja ki a nevét

AB-ART

KENGURU ZSEBKÖNYVEK SOROZAT 4.

Szűcs Enikő

Nem mondja ki a nevét

Testszövegek

AB-ART

Szűcs Enikő
Nem mondja ki a nevét
első kiadás

Kiadta az AB-ART Könyvkiadó, Pozsony
Felelős kiadó: Balázs F. Attila
Nyomta: AZ Print Kft., Érsekújvár
Felelős vezető: Berta András

A könyv kiadását támogatta
a NKÖM Nemzeti és Etnikai Kisebbségek Főosztálya

NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG
MINISZTERIUMA

A szerző köszöni Udvard község támogatását.

Enikő Szűcs
Neysloví meno
prvé vydanie

Vydalo Vydavateľstvo AB-ART, Bratislava
Zodpovedný vydavateľ: F. A. Balázs
Tlač: AZ Print s. r. o., Nové Zámky
Zodpovedný vedúci: Ondrej Berta

S finančným príspevkom Ministerstva kultúry SR

Rukopis vznikol pomocou tvorivého štipendia Literárneho fondu

© Szűcs Enikő, 2004
A borítón Hieronymus Bosch Gyönyörök kertje c. művének részlete
Minden jog fenntartva! All rights reserved!

ISBN 80-89006-80-9

THE SPY

A kém

I KNOW YOUR WORDS

Ismerem a szavaidat / amelyek már régen kimondattak

EVEN YOU HAVE TOLD ME NOTHING

Pedig nem is mondtál semmit nekem / amit már régen ne tudnék

I KNOW WHERE YOU ARE GOING

Tudom merre mész / és hogy hol voltál pedig nem is ismertelek

EVEN YOU HAVEN'T LEFT YET

Még el sem mentél / bár tudva hogy úton lenni jó

I KNOW YOUR PRECIOUS SECRETS

Ismerem féltett titkaid / drága kincseimet

WHAT YOU HIDDEN DEEP DOWN

Melyeket mélyen rejteneél / de nem rejtheted előlem el

I KNOW EVERYTHING ABOUT YOU, BABY

Mindent tudok rólad, szerelmem / ...

EVEN I'M NOT A SPY

Nem vagyok kém

I JUST SIMPLE LOVE YOU

Egyszerűen csak
szeretlek

(Jim Morrison)¹

INTRO

„Animus meminisse horret”²

Miből táplálkozol? Szennyből, dühből? Megsárgult lapok érintése idéz meg? Egy elmúlt nyár hoz vissza, vagy te mennél oda?

Mi tart vissza?

Kicsit szomorkás a...

Esik. Napok óta. Mielőtt átvágom a torkát, doktor úr, beszélgessünk egy kicsit. Én voltam az, aki kiskorában leverte a fecskefészket. Csak. Én voltam az, aki szerette a rózsaszirmokról lenyalogatni a harmatot. Nem volt édes.

**Who want some... come get some... who want some...
come get some...**³

A rák vagyok, a gyulladás a bőröd alatt, a beleidben burjánzok, mint egy kibaszott idegen. Nem ismeresz, mert nem ismerhetsz, megismerhetetlenné te tettél. És ezt mind hagyni fogod, hagyod, hogy széttépjelek, beléd hatoljak és kizsigereljelek. Az utamban állsz, és én eltöröllek, mint egy szarrágó bogarat. Az utamban állsz, és ezt nem viselem el. Nem vagyok a te fajtád, csak üzeni szeretnék oda, a koponyád mögé, hogy nem fogom elsietni a kivégzésed. Minden cuppanós pillanatát élvezni akarom, cvikipuszi dédapádnak. Megfürdöm benned, a vérnedves

húsodban, és az agyvelődöt, azt a nevetséges szürke maszát, a falra kenem, mint a kutya a szart. Megdöglesz, és én ott leszek, hogy beszívjam utolsó kipárolgásod. A te fajtád gyorsan öl, engem nem ebből a fából faragtak. Kívánni fogod a gyors elmúlást, amit én nem adhatok meg neked. Nem is akarok. Válogatott kínzásokkal kedveskedem majd. Belülről ráglak szét, kiszagatom a bélfloádat és szétterítem a hasadon. A fájdalom hártját von majd a szemedre, és megláthatod majd saját magad. A seggeden húzom ki a beled és nyakkendőt kötök belőle a nyakadra. Nekem mindegy a nemed, a korod, a biztosítási számod, a karácsonyod. Feltáloalom a belső szerveidet apró kis tálkákban. Felkúszom az idegszálaidon az agyadig. Belülről robantom szét a koponyád. Hallod, ahogy a fogaid egyenként potyognak a koszos csempére? Ha még fájdalmat nem éreztél, itt a soha vissza nem térő alkalom. Nem fogom engedni, hogy idő előtt elpatkolj. Végigéled a teremtés csodáját, csak épp visszamenőleg. Bizonyám, gyöngé virága a természetnek, törékeny rózsaszálam, illatos mirtuszbokrom, pedig valójában csak a LELKED akarom.

**YOUR GOD IS DEATH AND NO ONE CARES
IF THERE IS A HELL I WILL SEE YOU THERE**⁴

LEVELEK A MÚLTBÓL

1. levél

...ha sokáig nézel a mélységbe, a mélység is beléd néz..., majd „a történelem előtti időkben” nézzük egymást. Finoman várva az előlegezett „kiszámíthatatlanságot”. Fényekre gondolj, útközben, lehet, féltél vagy még nem ismert érzés kerített hatalmába. A nyelveden akartad érezni, a testeden akartad, hogy tüzeljen. Minden fenntartás nélkül meg akarjuk tanulni egymás „soha meg nem ismételhető Nyelvét”. És én megtaláltam? Megtaláltam? A Szót, amire szükséged van? Félek egoizmusom bűvkörétől. Mely úgy bűvöl el, hogy enyhe erőszakot érzel magadon, s szinte kellemes és máris a közepén vagy önmagad szinte sarkított másának, mert az EGO, az nem te vagy, azt kitenyésztették benned. És félek, gyakran, mint most is, „szavakat dobálok feléd, amiket én szeretek”. A tenger szó közül, „amit keresünk”, vajon megtalálható-e. S te tudod-e, neked melyikre van szükséged? Minden emberhez szótárt kéne írni. Hogy ne legyenek lelki betegek és elmebetegek és a szó pejoratív értelmében vett művészek. Először van, mikor ezeket a sorokat írom, és tudom, hogy „egész lényemmel mozdulok feléd”. És ki láthatja, ahogy egymás felé fordulunk? Ez ama gyöngye lábakon álló szimpátiánk gyümölcse, amely számomra még most sem tisztázott. És ne mondjunk szavakat, mi tudjuk, mi van a sorok mögött és sorok között. Érzés van. Makulátlanul tiszta érzelmekről beszélek. A gyermeki szeretetről, és most már megölelnélek, mint aki először ölel, mint aki utoljára

ölel. És most sírok, mert bennem valahol egyik „szememben olyan látható a szégyen, hogy elfordul és cigarettára gyújt”⁵. Valóban sírok. Bocsáss meg...

2. levél

Betegség. Ez a teljes és bő lefordíthatatlanság. Üresség. Az elme kiszárad és befordul. Vagy beteljesül. Hidd el, sokszor eszembe jutottál. És talán itt jön a fizikai közelség mondhatni melegsége. Széteszi a gyomromat az Éhség. A fizikai és lelki. Éhezem és vérben forognak a szemeim. A bűn közös. A testi közelség maradandó. Betegség. Üres vagyok, mint egy félig kész koporsó. Még a díszítés hiányzik és a név, aztán pont, vége. Üresség és fejfájás. Itt már a legkisebb ütés is fáj. Most már direkt kimérik őket. És marad egy durva máz. Egyfajta szadizmus. Nekem a halál

zöld

Mire ezt mindet végiggondolod, már rég beférkőztem kulcsmondатаid mögé, és annyira szépen leszek te, hogy észre sem veszed, kézről kézre adod majd boldogságod tárgyait, unalmas szófecskérések közé fogod feszíteni magad, de megnyugtatlak, egyáltalán nem érdekelsz és mégis milyen jó puha bőrödben és ontom a szádból a szart, te meg észre sem veszed, nézd ahogy kifordulnak a szemeid, elfelejtett randevúidat szép szőke hosszú hajú férfiakkal helyetted

ejtem meg, és ez néha belőlem is kikívánczik majd, hogy ízlésed, az neked nincsen, tudod, mit csinálók, majd megkeresem a bélyeggyűjteményed és majd egyedül nyálazom végig és semmit sem hagyok, a magamét sem, itt-ott meg nézem, hol nem törölted le a port⁶ és annyit, de majd annyit nevetek. Képzeletemben még mindig olyan vagy, mint amilyennek látod magad a tükörben, de úgy csallak majd meg, hogy észre se veszem, és pillanatok alatt lépek ki belőled, és ezek után nem tudom, hogy hova megyek. Gyűlevész kanavászok mögé rejtezem és bottal ütheted a ... nyomomat. Már rég nem vagyok te, de te annyira hülye vagy, hogy csak állsz a tükörben és nyeglén nyomkodod visszafogott nemi életed arcodon gennyel terhes bimbóit. Azt hiszem, nem kérek belőled, üres vagy és neveltséges. Két kézzel kapsz a tükör után, és levered. Titkos ajtód kulcsait tenyerembe ejtem majd, és a markomba röhögök bambaságodon. Viszont ebben a pillanatban ez még mindig nem elég. Úgy érzem, ez még mindig fokozható. Lebecsült lényed önmegtadadán küzd majd. Helyenként látványosan, hogy azon mindenki elképedjen. De engem te nem tudsz megtévesztetni. Átlátok rajtad. Kár gyöngeségeidet véka alá rejtetni. Nem vagy már kisgyerek, és az utcaajtót sem más teszi be utánad. Nézel, ugye? Vége a mesének. Ezek a fekete letagadott koordináták nem készítenek majd semmire, síri hangulatod (mint megannyi másé) ködbe vész és mögötted összesúgnak majd. Na, ez az a dilis. Hát még mindig azt hiszed, hogy érdekes vagy? Úgy kitámasztanám szemhéjaid, hogy be ne csukhasd, ha olyasmit látsz, ami elborzaszt. Infantilis logikád tönkretesz. Mert, ugye, ha becsukom a sze-

mem, más se lát meg. Nem, hát persze. És mennyit lehet dobni avval a kockával, amelynek mind a hat oldalán hatos van. Ugye, milyen egyértelmű vagyok. Tudod, csak úgy kívánczik. Te soha nem keresel válaszokat a kérdésekre, te soha nem mondod azt, hogy soha. Valahol azt hallottam, hogy „végtelen körben zuhanó élőlények vicsorognak a tudatban”, de ez nem tetszik, pedig milyen könnyen elképzelhető és bűz van mögötte és mozgás, ami papíron nehezen érzékeltethető. Voltam én már minden, de ez itt most olyan más, mint mikor önmagam kéne hogy legyek. Mint egy régi reklámban: milyen unalmas a kaja, csipogja egy kiscsaj, és akkor jön a Halál kaszával, aki rábeszéli, hogy lábszárcsont és koponya alakú müzlit egyen, mert az milyen érdekes. És a kislány hatalmas kék szemekkel és angyali mosollyal mondja neki: I LOVE YOU, MISTER DEATH⁷.

Cinizmus, miért ne? Betegség. Megszokható. Fájdalom? De megosztható. Természetszerű, de nem mindegy, kivel. Veled igen. Soraid több szeretetet árasztanak, mint a szeretőm. Aki egy látványosan semmitmondó glazúr-máz-masz. Mindegy. Nem szomorkodunk. Mindent írj, ami van, tíz oldalt. Feküdj le a sorokkal, add nekik magad... Én megköszönöm.

3. levél

Valószínűleg ma éjjel sokat nem alszom. Ezért írok neked. Úgy spontán. Lázás vagyok. Csak úgy a semmiből. Fekszem és írok. Volt egy érzésem, hogy itt vagy velem. Valahogy

szükségem van erre az érzésre, a Másikra. Terád. Folyamat lesz, mire rendbe jövök teljesen. Álomvilágban élek. Egyfajta állapot. Napjaim nagy részét nem ezen a fizikai világban töltöm.

MATRIX akartad tudni az ébrenlét és álom közti állapotot, hát a
Végén minden kiderül... kicsit kódolt szöveg, de te
érteni fogod

Szabad vagyok. Fizikailag is meg szellemileg is. Már mások is észrevették ezt rajtam, hogy... bambulok. Máshol vagyok. Elvonatkoztatam magam. Nincs valóság. Utálom a valóságot. Marhaság, nem? Azelőtt azt hittem, kinövöm, de már 22 leszek, és még mindig. Ezt csak neked mondom el. És néha már azt hiszem, hogy ez a valóság. A külső egy dolog, de hatni tud. Idegesít, hogy látnak, rám néznek, belém akarnak nézni. Megosztom veled ezt, hogy szétfolyok ebben a világban és mindig veled vagyok, velem van és elmerülhetek. Szétfolyik bennem. Azok a pillanatok nagyon hosszúak és levegőt adnak. Ott minden más. Igazság, egyensúly, tisztaság. Bennem materializálódik. Széttéptem elszakíthatatlannak tűnő szálakat és Ezt kaptam. Azt sem tudom, kinek-minek köszönjem meg. Azt a belső megnyugvást és bizodalmat. Istent nem szabad megszemélyesíteni, csak elfogadni, hogy van. A test kap egy kezdő energiát, most bennem stagnál. Valamire vár, valami jön.

„Something’s gonna happen something very soon, transcending flesh could be a breeze...”⁸

Már elkészült. Csak még nincs itt az ideje. Megint a forróság. A láz. Nem tudom, mi van a halál után. Nem tudok órákig zsolizni. Hülyeség. Üres a fejem, de fáj. Ez a teljes mér-

tékben élvezhető szabadság szárnyakkal felövez és lelök egy szakadék tetejéről. Persze, ha jobban belegondolsz, egy szakadéknak nincs is teteje. De széle annál inkább. Egy doki mindig kivágja magát. Egy massa-gyerek vagyok. Tömör kollázs-montázs, meg kultúra massa. Elzúg a fejem mellett hat darab Ady-kötet. Röhej. Szerelmes vagyok minden férfiba és mindegyiknek szemrebbenés nélkül letépném a tőkét és a szájába tömném. Annyira áttetsző a kezemen a bőr. Görögország. Voltam ott nyáron. Kibaszott nyár. Meg az előtte levő is. Szép volt. Esett az eső és fürödtem a tengerben. Nem volt súlyom a vízben, annyira lebegtem. Nem mertem a tengerbe belepisilni, mert annyira tiszta volt és áttetsző. Teste mint a polipé, amelyikre majdnem ráléptem. Este félelmetes volt. A hullámok, a zúgás, valahogy ismerős, vagy csak bebeszélem magamnak, hogy a magzatvíz morajlása. A nappali forró homok éjjel sikított a hidegtől. Szétestem elemeimre. Rengeteg ezüst ékszer láttam, de nekem akkor el kellett fojtani, hogy nő vagyok. És itt jön Pszichoszomatika. Annyira le lettem fojtva, hogy három hónapig nem menstruáltam. A doki azt mondta, hormonális alapon. Most már tudom, miért, megölte bennem a nőt. Mikor vetkőzöm már le ezt a hermafrodita állapotot? Azt hittem, terhes vagyok. És nem teljesítettem „uram és parancsolóm” feltételeit. Most legszívesebben megölném, de *(magamhoz ölelném, és gyöngéden mérgezném meg a tejjel, melyet kínnal préselek ki)* persze ez hülyeség. Kiölt egy halom mindent. Nála mindenki már csak jobb lehet. Elmúlt, egy kicsit még háborog. A szagát szerettem a legjobban. Hát ilyen a tenger. És itt egy újabb sakkjátszma, és én döntöm el az állásokat. Meg hogy

mit foglalok el vagy nem. Újra üres a tenyerem. És most már minden oké lesz.

4. levél

Aztán szétestem darabjaimra. Néha azon gondolkodom, hogy mennyit bírhat ki egy ember. Az a sok szar, ami velünk történt és történni fog. Elmúlik és ez mind elmúlik a porba. A napok elmúlnak. És én itt vagyok. Az ágy, ez egy relatív hely, és az emlékek rám nehezednek. Arcok, amiket el kellene feledni. De mi az, hogy felejteni? Kapaszkodom régi barátokba, akik már lassan olyan áttetszően ködössé válnak. Ha ezt most nem írhatnám le, talán csak néznék a levegőbe, vagy beszélgetnék saját magammal. Nincs jövő, amit ne ismernénk pontosan, és azt letagadjuk. Üres akarok lenni vagy aludni szeretnék, vagy részeg szeretnék lenni, hullarészeg. Most miért látom azt, hogy mindenki elfelejtett vagy éppen folyamatosan felejt. És magamra nézek. Biztosan én csináltam valamit rosszul. Ilyenkor szeretnék meghalni vagy elbújni és egy új testben megszületni. De ez nem megy, mert megint szorít a láz. Nem akarom, hogy sajnálj. Csak hangulatokat közöltem veled. Észrevetted, ha beszélsz ilyen dolgokról, az emberek elsiklanak fölötte? A szavak megölik. A mindenható szavak bedöglenek, mint egy rossz motor...

5. levél

Újjászülettem. Csak a Nagyhatalmú tudja, mitől. Azt hiszem,

egy orgián vehettem részt, ahol az emberek nem felejtettek el. Boldog vagyok, szabad vagyok, ha ezért a pokol a földj, tiszta lelkiismerettel vágtatok oda. Élek, érted, testvérem? De nem emlékszem semmire. Olyan tartózkodó vagy. Valami zavarja a hullámokat? Kérlek, nyílj meg. Persze nem kényszeríthetlek, de írn, várom. Újra élek, és ez igen jó.

6. levél

Kissé imbolyogva / kis sírhelyem előtt / néhány mozzanat / még összefolyik / és ellobbanó gyertyák / gombostűk a falakban / téova pupillák / őszinte búcsú tolltól / papírtól ezentúl / önmagam kopírozott / mása sietve / szép fekete ruhát ölt / örültem levelednek / már vártam / nem tudom eldönteni magadtól írtad-e / ne keress semmi szemrehányást / árad belőle a szeretet / mivel érdemeltem ki / naponta nem érzem ennyire / egyre-másra csalódok / a körülöttem lévő embereket / írsz ezekről a dolgokról / hogy sokat késik a levél / eltart egy kicsit / most már haza írn

7. levél

Ez a mondat: „Rendezd össze magad, mert egy kicsit talán szét vagy esve” – ebből annyira érezhető, hogy ez saját magadnak is szól. „Neked ez nem tarthat soká” – írod. Nekem szét kell esnem, hogy a darabok közt megtaláljam, ami kell, és ami köré megint összeáll az egész. Vajúadásban vagyok. Novellát fogok írni, tudom, hogy fogok. Megint Chopin,

mintha tudná. Mellesleg, képzelj el egy korcsolyát. A dada megint a szárnyaira vett. Számító felnőtt lettem, fuj. Még jó, hogy ki lehet menni a testből, különben nem élném túl. Nekem nem szabad felnőni. És TI a végtelenben sem fogtok találkozni? Kissé apatikus a hangulatod. Bár a legjobb védekezés a támadás. És bármennyire is fáj, az új forgatókönyvet neked kell megírni. Nekünk beszélnünk kellene. Éjszákákon át, egy szál gyertya mellett. Vagy hallgatni mélyen koncentrálni. A gyertya lángjába bámulni. Az idő nagyhatú dolog. Élni kell. Neked írni kell. Misztifikáld a mondataid. Hagyod, hogy bántsanak? HAGYOD???

8. levél

Ne haragudj rám. Nem tudok magyarázkodni, és veled szemben ez teljesen fölösleges. Végül is a félsz ezenkívül is meggyötör. Az időzítésed igen pontos volt és fontos. Tudod, engem rugdosni kell néha. Ez most olyan volt. Igen, belemerültem, hogy ennek az egész céciónak semmi értelme és milyen jó lenne, ha nem lenne. Valamiféle megnyugvást találok a növénytermesztésben. Fűszereimet majdan saját kezűleg óhajtom vetni és nevelni. A virágaim. Szeretem őket szeretni. Valaki szerint felér 23 meditációval. Kezdek rendbe jönni. Néhány ember megmarad. Ugye, megmarad? Egyre nehezebben írok, mert az EGY-et nagyon nehéz szavakba önteni, és nagyon kényszeredettnek tűnök magam előtt. Ugye, „ez” is megmarad? Ennek meg kell, amikor is a Kis herceg megszeli a...

9. levél

...azt hiszem, boldog karácsonyt. Minden velünk van. Mert idő, tér és távolság. Bocsáss meg...

10. levél

Nagyon örültem, mikor a leveledben azt a szót olvastam, hogy MEGÉRKEZÉSEK. Ez az a valami, ami a legtöbb emberből hiányzik. Hiszen ez neked is életelemed, ad valamit lényünkhöz, amitől mások vagyunk. A másság ebben az esetben nem különbséget jelent. Ál-arcaid levetését az utóbbi 2 leveledben éreztem, ami tulajdonképpen egy csodás folyamat. Mert az arra érdemes emberek nehezen nyílnak meg ... másoknak. Aztán jön a megjátszás. Bizalmatlan vagyok, de evvel ellentétben ritkán érzem magam magányosnak. Az ember szinte önmagát zárja ki embertársai közül. És megvan rá a tiszta magyarázat, hagyjatok magamra, mit kínlódnak veletek, hisz úgymint csalódásra ítélték. És jönnek a próbaidős barátságok. A kapaszkodás, ahogyan említetted, jó lenne, szeretnék, de félek a függéstől, mert a másik emberben is ott a szörnyeteg és lehet, hogy nagyobb a mi általunk kitenyészett. Most kimutattam a fogam fehérjét? Azt csinálta, BENNEM BÜNTUDATOT KELTENI, a semmiért, elcseszett kis életéért, csalódásaiért, el nem ért sikereiért. Azt fogja tenni, és észre sem veszem. Semmi baj, csak néha látom a vonalat. De addig átmenetileg magamat adom, aki megtanult magányosnak lenni: a folyóparton egyedül végigmenni, belenézni a varjak üres szemébe, bejárni a várat, sa-

ját magammal párbeszédet folytatni (*veled beszélek öntudatlan, te is ballod, te is beszélsz velem, azokon a nappalokon vagy éjjeleken – one of those days ... this could be the one*). Nézőpont kérdése és én kívülálló vagyok. (*Vagy kitalált lényem gondolja ezt.*)

11. levél

Egy biztos, te vagy az egyetlen, aki így ismer. Ahogy te ismeresz. A szavaktól. Bennem egész belül ez van. Nagyobb mélységeket nem szeretnék megismerni. Ugyanolyan mélyre lehet leesni, mint fölfelé. De mégis hányfélet, hányszor éli meg, meg a másik oldal. Félelmetes volt a leved. Én ezt miért nem látom? Olyan elemi és meg-rázó. A mélységeid pedig csak sejtem. Vagy vakon zuhanok, vagy egyáltalán kényelmesen letagadom. Pedig tudom, hogy van Isten. És fáj, hogy egyesek mit csinálnak vele.

„Tisztelte Jézust, szeretetet mégsem érzett iránta, valóban, hónapok óta először gondolt rá. Például: milyen foglalkozása lehetne neki ebben a városban, hogyan nyerne meg ebben a városban 12 férfit a maga számára. Miért nem tárta fel igazi lényét egyetlen asszony előtt sem? Miért nem volt egyetlen asszony sem a tanítványok között? ... És miért nem beszélt tulajdonképpen sohasem a főzésről, csak a négyezer ember jóllakatásáról? Vajon vegetáriánus volt-e?”¹⁰

De még mindig nem állt össze a képlet. Darabok hiányoznak. Hogy mi meg hogyan, nem akarok magyarázkodni, de bizonyos renyhe mazochisztikus hajlamaimból kifolyólag néha élvezem is, hogy az egész „szétfolyik”. Valahol félek

annak a tudatától, hogy az egész összeáll és lesz belőle egy meghatározható valami.

„...reflektált bár, de zabolázhatatlan, elszabadult, gonosz: pszichózisukat termékenyen kizsákmányoló írók tanúsága szerint »én«-ünk olyan folytatása, amilyenek mi lenni nem merünk.”¹¹

De én ezt soha nem kényszerítettem. Mégis ez van. Miért? Nem állítom, hogy szabad vagyok, de vannak dolgok, amiktől megszabadultam. Amiért most más vagyok. De ki szabad, kérдем én. A tudat, hogy hányan és hogyan manipulálnak velem. Veled és a többiekkel. A káosz itt van velem. Még annyira nem bánt. Tudod, megszabadulni a gondolat-tól, hogy valaha valamitől (valakitől) függhetek, de nem bú-jok el. A legsterilebb megoldás, gyors összegzés, nevetség-es. Most minden érdekel, mindenre nyitottam. Várakozó állásponton. Csak a sebek. Ott belül. Ott förtelmes. De már elfogadtam, csak még nem ismerem. És tudni akarom az ör-vényeket. Néha tisztán látok és idegesít, mert predesztinál. Zérus motiváció. És persze kimerítem, a végletekig. Meg az elvonuló magány. Elvonul veled és megosztja magát veled. Aztán majd fényeskedik nekünk. És ez nem szerep. Csak jön. És ha már itt van, nem küldöm haza.

12. levél

Hiszek a folyamatokban. És az enyémnek még véletlenül sem akarok a végére látni. Annyira sötét, szűk és közel van. Addig minden percét átélem. Talmi kötélként húzott ivászat, talán egy kicsit kigumiz. Amikor józanra iszom magam.

Húztam egy határt

(a red thin line)

Mert nem akarom tudni se a jót, se a rosszat. Most akkor esek hasra Bacchus előtt? Valamit csinálni kell, ami mozgat. És nem azért mutatom magam gyengének, mert ez egy jó feminin póz, hanem mert tényleg az vagyok. Akkor mi tart mégis meg? És tisztán érzem, hogy megtart. Megtart. Vagy lehet, hogy szeretnek ott fenn. Annyi bennem a miért meg a minék, hogy már teljesen rezignált vagyok. Vagy néha rájövök, hogy az emberek jók. Persze míg ellenpéldát nem találok, azt pedig nem nehéz. Stoppoltam. Megállt a márkás autó, csávó nagyon kidolgozva. Beszélgettünk. Nagyon fáradt voltam. Nemigen gondolkodtam, hogy mit beszélek. Azt kérdezte, miért stoppolok, mert az veszélyes. Elvitt egész hazáig, és adott egy zöld gázsprayt. Csodálkozás, vagy álcsillogás. Vagy apáskodott, mint mind, ahányan vagytok. Nem akarok senkit lekötni és engem se kössön le senki. És még sok hülyeséget fogok csinálni. És ez most jó. De majd átmegy. Tudod, folyamat. Valahogy így vagyok a férfiakkal. Hagyjatok hálósobai magányom túsarkain. És ez nekem elég. Még ha kétértelmű is. Írj. Várom.

13. levél

Szüksége van rám, mert megfullad, mert nem kap levegőt. Azt mondja, mindenét elvették, rácsok közé zárják és szabadságot ígértek neki. Szeretetre van szüksége, mert meg-

hal. Megölik, mert nem hagyják mosakodni. Betegnek érzi magát, de egészségesnek tűnik. Meg akarja fogni a kezem, de nem szoríthatja. Meg akarja érinteni a számát, de nem csókolhatja meg. 3 órán keresztül akar velem szeretkezni, de ahhoz jeget kell kaparnia rólam. A vesémet, a porcogóm és a májam akarja látni. Ha megkíván, mindig ott vagyok neki, csak a fényképeket kell átlapoznia.

14. levél

Bocs, hogy most írok, de szakítás után vagyok. Ugye, megérted. Valahol a padló alatt vagyok. Most igyekszem kimászni.

„words are useless, especially sentences, they're stand for anything, how could they explain how I feel

TRAVELING TRAVELING – I'm traveling

Learning logic and reason

I'm gonna relax

IN THE ARMS OF UNCONSCIOUSNESS”¹²

Erő kell. Én nem akarlak elveszíteni. Olyan lemondó vagy velem. Adj időt, és mindenem a Tiéd. Idő, ami gyógyít. Ne mondj le rólam. Félek, hogy elfelejtesz. Kérlek, idő. Köszönöm!

15. levél

Megint megpróbálom. Mert megint itt éreztem a levegőben. Néha elgondolkodom, hogy ez tényleg így működik. Akarom, hogy ismerj, és én is látni akarlak. Már nem tudom fel-

mérni, mennyit is mutattam meg neked. Érdekes ez a viszony. Megint túl sok dolgom volt és nem figyelhettem ezekre a dolgokra, de a harmónia szempontjából elengedhetetlen. Lehet, hogy megint lecsúszok. Itt bent olyan sokan olyan sokfélét akarnak. Vannak dolgok, amik bejöttek nekem, mégis ez nem az én életem. Talán a fizikai közelség kiábrándítana. Szeretek közönséges lenni, mintegy kiegyensúlyozandó a belsőt. A tavalyi nyárra gondolok. Nem értem, miért figyelsz rám. Nemrég meghalt egy ember, aki szintén figyelt rám. Nem úgy, mint te. Pszichológus volt. Akart velem találkozni. Már nem lehet. Végül is. Talán jó lenne elmenni hozzád. Most pénteken majdnem elmentünk Székesfehérvárra, aztán nem jött ki. A közeljövő, tavasz, nyár, megyek. Írj címet, helyet, bármit. Azok a végigbeszélt éjszakák, másokkal semmi értelme, mára nincs belőlük. Anyámék vannak. Muszáj ezt csinálnom, miért figyelsz rám. Én csak most rácsodálkozom. Talán egy lezárt korszak. Neked annak kell lenned, aki a másikban nincs. Az is vagy.

16. levél

Keszthelyen kimerték a Balatont. Merték. A kiscsajt elvitték fogadásra, a lehető legsznobabbra. Vannak helyek, ahol már nagyon sokszor voltam, de ahányszor megyek oda, soha nem találok oda navigálás nélkül. Mintha valami nem engedné az agyamat, hogy megjegyezzem a koordinátákat. A pincér 9 órára tőlem, befogja a látómezőmet. Illetlen közelsége egyértelműen utal elfogyasztott alkoholmennyiségem növekvő tendenciájára. A fejfájós bor, ami másnap szétsza-

kítja az ember koponyáját. Leléptem szó nélkül. Kerestek. Nem éreztem magam fontosnak ebben a közegben. A zuhany alatt a forró vízben, ott volt a haza. Mindent láttam előre, mégsem akartam hinni magamnak. Vagy kinek? Üvöltöttem velem, nem tudtam, miért. Kinek is vagyok fontos? Egy lehetőség. Megint előttem hat vizsga. Idegeimnek anynyi. Két felkérés kötetre. Mindennek egyszerre kell összejönnie. Írjál. Ilyennek lenni most kellesz.

17. levél

I will kill her

Megölöm őt
Ha addig élek is
Megölöm
Mikor elhallgat a
Spanyolgitár
És
Leül mellém
Hangokat keresve
Megölöm
Vagy összetöröm
Azt
A gitárt

M. E. elfelejtett

Mint mindig
És nem tudja hogy a

Tudta nélkül segített
Át
Egy keskeny pallón
Mint a
Mesekönyvben

18. levél

Ez most ősz. Már megvan a hat vizsgám. Megígértem magamnak, hogy ha megcsinálom, akkor írok. Hát így telt el a nyár. Idegeim kivannak, most van a nagy relax. Aztán megint sulis. Tervek és elképzelések. Néha nagyon szeretnék kilépni. Tartozom neked. Sok mindennek. Most nincs baj, most van jó. Mégis írok, mert érzem, hogy tartozom neked evvel. Diáksziget Pesten.

Csak egy kis hétköznapi csoda volt az elsón. Meglegyintett Amerika szele, túl gyorsan otthon éreztem magam benne. „Is she your bitch?”¹³

Nem, csak pillanatok alatt tudok személyiséget felölteni. Megint a szokványos történet. Kicsiny elbaszott élete, komplexusai... akkorát ütött az autó kormányára, akár engem is üthetett volna. Akkor az nagyon fájt volna. Mennyire nem jelentenek semmit a könnyek, a tehetetlen düh vagy védekezés. Vannak jobb módszerek is a fizikai erőszaknál.?

A másik meredekebbre sikerült, Bowie a háttérben. Neked megint csak ennyi kellett. Csókolózás hármasan, a felállás 1 kan, 2 nőstény. Mindenki mindenkivel. Hadd ne identifikáljam, ki volt ki. Hát ilyen az élet, tesókám.

Valahol kiábrándító. A sok fiatal, olyan egyformák, minden-

ki baromi érdekes és egyéniség. De ne beszéljess velük, mert csak a nagy káosz. Féltém tőlük. A tömegtől. A birka-tömeg. Félek, hogy el fogunk idegenedni egymástól, írjál. Remélem, veled nincs semmi baj.

Pillanat

Síneken ázó galamb-pernye
Magányosan álló üres félóra
Sötét nem tudom mi fáj
Öle sima karja lecsüng
Tenyerébe tolul a hasznavehetetlen
Vér

19. levél

Megint a zene. NIRVANA Come as you are¹⁴

És Te mindig úgy jössz, ahogy vagy(unk). Megint csúszkállok ebben az időtlenségben. Már jobb, időnként hiányzik valami. Egy káosz a fejem. A Nirvana még rátesz egy lapáttal. Furcsa ez az egész, és még mindig nem tudom, hogy hányszor fogok rá(nk) csodálkozni. Most egyszerre túl sokat akarok írni. Olyan, mintha itt lennél. Néha félek rövid mondataidtól. Arculcsapások.

Életemnek ez az oldala miért csak téged érint? Más nem hiszi el, vagy nem akarja. Veled repülés. Itt nemiség. Azért, mert még a nememet nem tisztáztam és keresem az elvesztett Egyet, a teljességet, és csodálkozom, hogy hiány-ember vagyok. Az utat mutasd. Látod, a felsorolásaid mind saját maguktól értetődő ellentmondások, amelyek beteggé

tesznek. A titok nyitja szerintem a bizonyosság. A megtalált és a nem megtalált. Vagy a bizonyosság, ami nincs és épp ezért van. Tudod, megállni szeretnék az időben és üvölni **Child in time**¹⁵ – akkoriban még volt ún. lemezklub. Ezt is rongyosra hallgattam. Akkor ábrándított ki a rendszer. Gyakori látogatója voltam ennek a klubnak. Egyszer egy csapat kiöltöztetett csajt hoztak be, hogy minden pultnál legyen valaki és jól nézzon ki és valami fotót készítenek. Engem meg kiküldtek. Hogy ne zavarjam az összehatást, farmerban, szakadtan. Ült a statisztika, én meg üvöltöttem, hangtalanul. Vagy sóhajtani a szélben, és nem mozdulni, vagy az időt megállítani magamban és nem önmisztifikáció. Vagy egyáltalán semmit sem magamhoz viszonyítani. Tudod, néha tényleges készíttetést érzek arra, hogy földajam. Nem is tudom, hogy a kíváncsiság vagy a félelem tart vissza. Leginkább az, hogy fájdalmat okozok néhány embernek. Visszahúznak a teljes elmerüléstől a szellemi világban az ösztönök, ilyenkor gyűlölöm magamban az állatot. Fontos, hogy beszélj velem. Annyira egyedül vagyok. A magány egy lerágott csont, nem tudom, mit csinálok rosszul. Homo homini lupus est¹⁶ – egy ördögi kör. Mikor a saját lábamra sem vagyok képes állni. Ketten maradtunk. Már nem keresem a többiekét és ha úgy érzem, mondanom kell valamit, inkább írok neked. Ha nem megyek az agyadra vele.

Felelősséggel tartozol irántam
a Nirvanában

*Something in the way*¹⁷

P.S. „amikor eső és halak esnek a földre”¹⁸

20. levél

Megint az alkohol. Megittam egy sört és semmi. Nem érzem. A leveled, tulajdonképpen felbaszott, aztán rájöttem (ennyi idő múlva). Most muszáj írnom arról az örületes magányról. Aztán rájöttem, hogy olyan akartam lenni, amilyen nem vagyok. Amilyen nem tudok lenni. Tudod, egy kicsit beleéltem magam, hogy fontos a pénz, és csak ebben éltem. És nem figyeltem magamra. Elnyomta az éjszakázás meg a fizikai munka. És most kijön, egy idő után ki kell, hogy jöjjön. Valami észvesztő magány nyitotta ki a szememet. Olyan belülről jövő, amit csak te érthetsz. Azt a magányt csak te értheted ... Most ez van. A felszín szép és mosolyog. Van bennem egy nagy adag semmi és ez nagyon agresszív. Hogy hagyhatnám magam mögött ezt az egészet? Igazad volt, te már tudtad. És én szerepet játszottam. És most csúszok össze. Az álmaim is figyelmeztettek. De akkor sincs helyem. Ez a fizikai és szellemi magány megöl. Széttép. Túllép minden határon. És ezt csak neked tudom így elmondani. Az emberek változnak körülöttem. És megint esett. Olyan tömör fekete felhőből, hogy súlya nyomását itt érzem a tarkómon. És nyomott, egyre lejjebb, mintha saját magam háromszoros súlya lennék. Szemétség tőlem, hogy mindig csak akkor írok neked, amikor teljesen magam alatt vagyok. De szükségem van rád, mert nincs más, akinek ezt így el tudnám mondani. Néhány Pilinszky-sor jut eszembe és bőgnöm kellene. Többet és még. A szavak súlytalanok. Ami mögötte van, az az elmúlás mély kívánsága. Hogy semmi értelme és semmire se jó. Ennyi ellenállással, mint most, még soha nem találkoztam, ennyi hülyével,

egoista állattal. Nincs energiám, elfogytam, minden elfogyott. A folyót nézném, ahogy összefoly. A magányt nézném, ha testet öltene. Szeretnék túllépni magamon és addig öregszem. Vannak nőies rohamaim. Sok éjszaka kellene még nekünk. Ne menj el és ne felejs el. És ne haragudj rám. Látod, hiába próbálok más lenni és köszönöm, hogy belém rúgtál. De szeretni magam soha nem fogom tudni. A hiba az egészben van, még ha csodálatos és állítólag tökéletes is. Valami célja van, de én utálom, ha rajtam keresztül mennek a dolgok. Képtelen vagyok ezt elfogadni. És nem tudom, mi lesz a vége. Virágot rajzolok és repülni akarok. Vagy egyfajta mozdulatlan nyugalomban rohadni. Rá kéne gyűjtani és nézni a semmit, az üres embereket. Hát kínlódás van és idő van. Végül is nem kényszeríthetek semmire. De még mindig nem élem azt az életet, amit akarok. Még mélyebben akarok benne lenni, hogy mocskosabb legyek. Még mocskosabb és romlottabb. Mert ez így üvegbura és félelmetes magány, amit nem akarok. Nem kényszeríthetek semmire, hangsúlyozom. Nyugodtan elküldhetsz a picsába, ha úgy gondolod, hogy játszom. Viszont, ha tökéletes vagyok, akkor már teljesen romlott vagyok. Mert akkor hazudok a legtöbbet. Szeretlek.

21. levél

Heló. Jelentkezem, feketén, fehérén. Sűrű felém a lé, de nem annyira dől. Az a kis fekete valami, amit már régen akartam és ami eléggé helyrebillentett, az egy pulikutya és Rebekának hívják. Ez persze nem azt jelenti, hogy elkerülnélek. Olyan '93-as a hangulatom és a nyüzsgés is körülöttem. Má-

szom egy létrán, de mintha nem is lenne alattam. Vagy már kiegyeztem mindennel. Viszont egyre többet, és egyre gyakrabban veszek össze emberekkel. És túl sok mindent megmondok előre. Mindig sejtettem, hogy minden marha egyszerű. (Minden mindennel összefügg.) Ami viszont azt illeti, félek veled találkozni. Előtted nem lehet játszani, ami az utóbbi időben egyik kedvenc időtöltésem. És már megint sokat hazudom. Kinőttem Stephen Kingből. Lehet, hogy felnőttem ... Úgy kéne találkozunk, hogy tök véletlenül...

Let's get unconscious honey⁹

...egy füstös, hangulatos kiskocsmában, mikor már mind a ketten kicsit be vagyunk csípve. Hagyjuk magunkat meglepni.

RÖVID BEVEZETÉS A HIÁBA

Tűnődés a zuhanásba, minthogy képtelen megérinteni tűnődését a zuhanásban. Kimerült végtagok.

Merszem az nincs persze.

Csimbókokkal illet és elhatalmasodik rajta énje pillanatnyi önmagaellenfordulása. Azt mondja, nekem látnom kell kényszerképzetes nagy-nagy zuhanását.

Véletlenül húznám magamra, mint a vizes lepedőt.

Azt akarja, hogy szépen csináljam.

Hát akkor hajolj le. Nemkülönben.

Egyetlen idő. Kimért jelen idő.

Félelme nyála, ha rajtam végig nem csorogna.

Bár néha virgonc, bizony, még mindig mellettem tesped.

(Arany félhomály, hímpor.)

Átgondolt, mint minden. Fontos ezt most evvel kitölteni.

Szeretne undorító és felháborító lenni.

Vakvágányra csúszni.

A szemei közé, hogy érezze. Erőteljesen, várakozva picit, a hatás kedvéért. Ha nem érne hozzám, akkor nem mondanék neki semmit, csak halkan, csak érintés nélkül.

Kissé nedves tenyér.

Hát akkor gyere.

Automatikusan jön nekem. Furcsa szögben hajtva fejét.

Közkívánatra, mint az a semmilyen *jesztődéj*²⁰.

Mégis csillagokat mutat, elkendőzni próbálom hétköznapi gondolatát. Valami útközben eszembe jutott, de most már egyáltalán nem érdekes.

Nagyon üres évek. Behajthatatlan.

Ha ezt elveszed tőlem, megölsz. Egy fél szavadba kerül és halott vagyok. Már így is üres és egyre nehezebben találok meg. Ami nem is körülírható, de langyos és körülfolym, amellet, hogy frisshányás szaga van.

Ha a folyamat beindult, én halkan egyfajta búcsúzkodási szertartásba kezdek. Hogy le ne maradjak valamiről.

Hogy minden nehéz pillanatát a legapróbb mozzanatig átélni és újra átélni.

Vagy szebbnél szebb szavakat adjak a szátokba, vagy ne.

Mert az valószínűleg még szebb szavak. Most vedd el tőlem. Lettél, mert minél közelebb, annál jobban. Ping, ping.

I'm so happy 'cause today...²¹

Ahogy halkan leszel itt. Ebben érzem, ami megmaradt.

Egyre kevesebb vagy és élménytelen. Egyedül, egyedül maradsz. Az isten

legyen hozzád veled.

MAGÁNYÁRA DÖBBENIK

Illatot csinál a hóna alá.

Gyöngyszemnyi pedofilia.

Kis hajszálát még egyszer.

Egy fejszésnyi gondolat, amint kimondhatatlanul mérhetetlen vagyok.

Fényes dolgokat ígér. De eltűnik, mert most van itt a perc.

Kíntól merev, illetve (őt megilletve) lagymatag. Bőrkéjét még egyszer, hogy meg ne tévesszen.

Kínból terjed bennem el.

Kínából jön majd vissza egy felejténivaló délután.

Addig is egy bélelt erekkel teli szatyrot hagy itt és újra el fogja hozni bárgyú illatát. Letesz mellém néhányat.

Képzelem rohasztó magányát, de csak képzelem.

Letérdel a kövön, kérde, ez akkor történt meg, helyesel.

Vekkertavaszt is ígért, mert ismerte bennem a saját maga képét. Nem mer többet saját bőrében mutatkozni. Tudom, mi

az, amit olyan nagyon kíván. Utána

egyenként

tépkedi

ki

a szőrszálakat

a hónaljamból

(nincs szívem nemet mondani kisdéd játékára)

22. levél

Már megint sokáig nem írtam. Tudtad, hogy írni fogok. Egy nagyon magányos ember üvölt. A tavalyi erősebb volt. Megint elcseszttem három évet egy olyan emberre, aki nem érdemelte meg. Most kiment a villany és nem játszom a számítógépen. De neked amúgy sem írnék gépen. Nagyon személytelen. Olyan angol hideg véres. Igen, órákig játszom GAMES²²

A beindított gép mellett ül. Most azt érzi, hogy az időt, a dolgok állását és testének minden rezdülését valami figyeli. Szereti ezt a valamit. Kivételes a csend, ami magába fogadja.

Amit nem érezhet, az a pince felé tartó autók elektromos vibrálása. Elméletileg érezhetné, mivel extra szenzorokkal rendelkezik az idők kezdetétől. Most viszont először történik meg vele, hogy a csönd annyira körbefolyta, hogy nem is vette észre a csönd-anyag alattomos átalakulását. Hibátlan és láthatatlan falat húzott köré.

A kezei alatt megelevenednek a huzalokon közvetített információk, és a tér egy részét elkezdi kitölteni egy köbméternyi alaktalan massa. Ez az, amit annyira szeret benne, a kezdetet. Tulajdonképpen soha nem jutott még a végére, de ezt nem igazán illő neki felhánytorgatni, mert akkor igencsak bepöccen. Ez a valami nagyon meg akar születni, de hát teremteni tudni kell. Apja is mondta neki már, de már ő is beleunt. Egyik barátnője undorító takonynak merte egyszer nevezni a megteremni készült, hát nem sok maradt belőle. Mármint a nőből. Utána már csak kutyát tartott. Persze azt a divatos plasztikot,

amelyik egyben a recycling álma is. Tápláléka átvonulván testén és eltávozván abból, újra táplálék gyanánt felhasználható, még a mindenre elszánt tulajdonosnak is. A pisije meg egyben rovarirtó szer. Amennyire bolondja a gépnek, ebbe is belepiszkált, és reggelenként egy-egy régi Elvis számot duruzsol a gazdi fülébe.

A várható rajtaütés kezdetét vette.

Mintegy pótcselekvés. Már a maszturbálás sem érdekel. Nekem egyszerűbb virtuálisan szeretkezni. Nézek valakit, hallgatom, hogy beszél, és valahol a tengerparton a homokban szeretkezem vele. Az idő, arra az időre gondolok, mikor még sűrűn leveleztünk. (Szeretkeztünk, te bűdös kurva), mintha nem is lett volna. Ha az emlékezés idő, akkor nem számolható. Évek öt perc alatt. Semmit sem csináltam és semmit sem csinálok. Ez egy paraván-nihilizmus. Jó szerep. Végül is rád gondoltam, meg az időre. Nem írom nagy betűvel az i-t. Ez nem filozófia. Ez leszűrődés. Minél jobban egyedül leszek, annál jobban nyomaszt. Az egzisztálás élvezete. Már azon sem tudok gondolkodni, hogy mit kéne tenni. Az idő is múlik és nem csinál semmit. Egyre többet gondolok arra, hogy gyereket szeretnék. De ebben sem vagyok biztos. Talán csak azért, hogy azt mondja: mami. Valami nagy fekete semmi van körülöttem. Rendkívül kevés emberrel érintkezem. Te tudod, mi az az egyedül. Már ennél mélyebb nincs. Érzem, hogy sikereim vannak, de egyre jobban egyedül maradok. Már késő nem ilyennek lenni. Már az sem érdekel, hogy feladjam. Olyan nevetséges beadni a kulcsot. Minden távolodik. Ez már a vég, testvérem?

23. levél

Megint írok. Neked. Megtaláltam az Egyet, az Egészt, és mégis nem egész. Tudom, hogy állat vagyok. Egy ösztönállat. De ezt nem tudom levetkőzni. Mitől érzem azt, hogy te biztos talajon állsz? Én amit láttam, el akarom felejtani. Ráhúztam a lepedőt. Az Egy belülről indul el. Egoizmusra nevel. A tisztulás meg nem az én formám. Egyre mélyebbre kell mennem, hogy kimenjek ebből. És hidd el. Átlátok az embereken. És már azt se tudom, mikor mondok igazat vagy hazudok. És azt mondom, amit hallani akarnak. Egy hibbant gurunak érzem magam. Érzem a szagukat, átveszem a mozdulataikat. Nekem tulajdonképpen nem szabadott volna megszületnem. Ennyi életet egyszerre élni ... sok. És egyre több lesz. És itt belül látom, hogy mit csinállok. De te a földön jársz, és én egy angyal vagyok. Tudod, abból a rosszabbik fajtából. Kezdek nagyon mindenki lenni. De hagyom, hogy folyjon. Amúgy jól vagyok.

24. levél

(egyet megmutatok a sok közül)

Mintha fények telepednének meg a sima üvegasztalon, az ablak párkányán. Az ablakon túli látvány: ázó galambok, a szemben levő falon a vakolat nedvesen tátong. Az idillikus omladozó régi városrész, háttérben szeméttelep. Eső, annyi mint nyúló agyvelő. A levegőt, a bőrt, a szerveket átitató víz, egy kis jóakarattal egyfajta tisztulásnak is felfogható. Most valahogy mindegy, hogy a vízrózsa vagy bűzös kapualjak mellett ázom. Ilyesmi áradt a kutya tekintetéből is. Vi-

szolgás. Mikor a csap alá nyomtam a fejét, mert az egész kutya undorítóan szaglott. A sampon a szemébe ment. Vonít szegény, ő most a biztos pont az életemben. Az egész éjszaka az utaké, a nyugodt, sötét aszfaltdarabkáké. Néhol egymásba simulnak mint karok és vállak, szinte a könnyeket elrejtendő. Hajnal felé feltűnik a város sziluettje a horizonton. Kidőlt halványlila festék ölén, szabadon, mintha lógatnák, lassan már ereje sincs, ez a Nap. Aszfaltnyomba bukó árnyékok, széteső és nyugalomra ingerlő állapot. Ketten, együtt és távol. Pillanatnyilag az utazás józanító narkózis alatt. Mégis felszínre kerülnek a leghetetlenebb gondolatok. Egyszerű, nekünk mindig az út rohan. Kiképzett bájomosoly, férfias, mondhatni, profi mozdulatok. Mert ugye itt senki sem akar ügyefogyottat játszani. Porba hulló és bármily nehéz tárgyak becsapódása után is elül a por. A nő téátrális mozdulatai, persze a férfi sem kevésbé színész. Őt most teljesen leköti az út, meg a szembejövők iránti bizalmatlanság. Sok örült futkos errefelé. Szembe, aztán elsuhan. Ma már úgysem történik más. Valahol a csillagok és az ég viszonyát tárgyalják, pedig csak halkan énekel, szokatlanul meleg hangon. Az egész éjszaka az utaké, nyugodt, álmos aszfaltdarabkáké. Puha nyaka és vállai közé temetkezik a könnyet elrejtendő. Egy szoba mélyén, a védtelenség és talán a vigyázatlan szavak fájhatnak jobban. Sima párnákon, és elfelejtetted, neked nincs szavad, mindig mások döntenek helyetted. Újra magához szorítaná. Az elmebetegség bimbózással szaporodó csírait szórja lépteiben. De mint általában, a kamera előtt csukják be a kaput, húzzák le a rácsot, rántják be a függönyt. A vaságy mellett álltam, apró

fénycsíkok a falon, valamiféle rendezett összevisszaság. Ha akarta volna, sem tudta volna követni a gondolatsort. Hiszen nekem falba épített hangfalakról és szép házakról beszélt. Suttogva töltött percek, elvéve egy-egy mély sóhaj. Valahonnan egy hegedű hangjának foszlányai, szétrepedő ingujjak, aztán tánc, pörgés, a ritmus. Magányosan baktatva a városból kifelé. Gondolatok, hogy még soha nem tett rám senki íráshoz hasonló hatást. Az emberek hétköznapiak, lehet, hogy éjfél és egy közt katartikus a velük folytatott kommunikáció. És abban az élménynek nevezett valamiben is csaloódtam. A nő. Persze. Tervfelhalmozódások. A kikényszeríthető leghidegebb pillantásával hozta a férfi tudtára ... a férfi talán szavakon gondolkodott, én nem tehetek róla, én nem ... én. És fénytelen szemében alvó árnyak, a gyilkosságokat előre megtervezik, ugye? Ugyanavval a széttárt karral álltam az ágy előtt, büntetlenség feliratú zászlót lobogtattam, hát persze, a sarokban egy leesett polcon ülve. Elhessegettem a szürkület apró kis vérszívóit. A tópart és a víz matematikai egyértelműsége. A fájdalmak arany kútfője. És ennyi erővel írhattam volna élvezetet is. És újra összeölelkeztek, ki tudja, hányadszor. Szárnysuhogást hallok. A tündérek is ott végzik. Mert otthagyni tudni kell a kielégített szeretőt. Belefeledkezve a nő tengerké szemeibe és elámulva, lassan megkezdődik a rituális önpusztítás, a 20. század specifikuma. Csak szépen meghalni. A pofonok utáni halk önsajnálát és a szinte már színpadi kelléknek számító könny, valójában sós víz. Aztán esni kezdett, az utakra kúszó tisztító és nyálkás vízhártya tapad. Elnyúlt reflektorfény. Ólomszerű bágyadság, szivacs agyvelő és egy vadállat a

markában facsarja szét, hogy majdnem szétpattan a koponyám. A tükörré fröcskölt a nyál a kintől, artikulátlan hangtömkeleg és gyötrődés-fintort fagyaszt az abszolút értelemben vett fizikai fájdalom. Ha nem látnám, nem tudnám, hogy ez vagyok. Az utolsó megfeszült mozdulat és (talán) mindkettejük testét elárasztó kielégült megnyugvás. Aztán jön a holnap. Meg az idegtépő hónapszámolás. Nő – múlttal, gyerek – jövő nélkül. A kép realizmusa és a tehetetlenség dühe. Esetleg behunyjuk a szemünket, bár a tényeken ez semmit nem változtat. Leszoktam néhány káros szenvedélyről és menedéket kerestem. Hogy nem robban szét a varratok mentén a koponyám. És reménytelenül, útszéli vágyakkal. Mikor mentem hazafelé ... és elmosódik a dallam. 12 szentként, mint az Orlojból kikukkantanak feledésbe merülő arcok, élő lelki szemetesládák, közhelyileg a legszigorúbban meghatározva. És mormolva, hogy OM ... és imálmot forgatva, percek sercegő pergése és utánuk hányásra ingerlő szavak. Mire gondolhat, mikor az ágyhuzaton számlálgatja eljövendő utódai intelligenciahányadosát. Mert tudja, a perspektíva csak vonalakból áll a foszforeszkáló képernyőn. Lehetőségek a realitás mocsaras talaján. Vagy a kommersz mögé bújik és a kólás üveg mögé rejtji „repülünk a jövőbe”-fintorát. A mozdulat megdermedt, talán át kellene ölelnem, hogy még mindig bízzon bennem, vakon és feltétel nélkül engedelmeskedjen ... saját ösztönének. Én nem akadályozom. De tudom, hogy látja, igen, látja a tájat mögöttem. Látja a bordáim között az eget, látja a tájat és a gyárakat. Ahogy a fodros csigolyákra fonódnak. Megpróbálhatnám, de minek. Egyenes vonalú egyenletes mozgással a po-

fádba vágnám. Aztán a sóhaj, hogy megtettem. Aztán semmi, csak az űr és megint semmi.

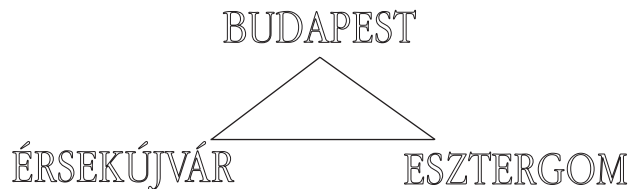
pára / naptömeg / derengés / vércsomó

mormolta sokszoros egymásutánban, ahogyan egymást követték a jelzőtáblák, kereszteződések, házak, vasúti átjárók. Sapkarózsák bújnak nesztelen, jut eszébe néha, hiszen egyedül van. Átjárók ..., most nem emlékszik pontosan, hogy egy pozsonyi vagy egy győri századelejei kapualj alatt adta át magát az emlékezés fájdalmas lebegésének. Szinte görcsösen ragaszkodik a két város régi épületeihez, persze ugyanennyire érzi rideg otthontalanságukat is. Nem is lehet otthonod, mert mások laknak benne. De a hidakon is mindig megáll, a víz rohanásának vonzásában. A férfi mintegy dolga végeztén újra – ismerős mozdulatokkal, ismerős vágyakkal, boldogok leszünk, célba érkezünk – úton van.

25. levél

Átutazás (egy az egybe),

ami három nap és három helyszín extraktuma, hadd tudassam veled,
hogymiya...

Még mindig nyálazod a cigarettát, mondta nekem S. De azért kedvesen beleszívott. Ja. Meg néha kávét iszom vagy nekrofil kéjencet játszom óvodások közt. Aztán rágyújtok, alvás után. Az individuum felmagasztalása, vagy égetett szar égetése két kis porcelán kocka között. Nem szabad felhívnom téged, esetleg alvás közben vagy részegen. Itt volt valami a pszichológusokról. Legalább mások előtt le tudlak tagadni. Nálam ez becsületbeli ügy, mint a szecessziót izzadó alpakra gyűrű egyszeri esete a mexikói indiánnal, amikor tequilagőzősen penderül le a Meru lankáin. A számban éreztem a szagát annak a fémdarabnak, mintegy a táncházatalálkozó epizódjaként. Ezt a darabot megszereztem, de azt senki nem mondta, hogy majd megzöldül az ujjam, ha viselem. Valami elképesztő bűz a Kassák múzeumban. És tessék mondani, a néni mindennap kifaragja a pseudo íróasztalon az író pseudo ceruzáját. A tintát meg megitták a kutyák. Annyira sűrű és forró, mert mindenki belehányt. Itt is, ott is mindörökké. Egy darab befejezetlen ima lóg a pap szájából, és nekem leszállási szándékom van a buszról az osztyapenkónál. Végenincs hó és fény. Legalább valami. Vagy eljátszani, hogy igen béna vagyok. Az állkapcsom is lejár és néha leteszem. Pihenni. Megint ugrál a kép. Rúgi bele. Te meg legalább a vécén hagyj békén. Hogy két sort leírni még egyszer is megpróbáljak. Folyamatos szövegundorom van. Most mit bõgsz. Na mit. És miért. Igenis az vagy. Én meg elmegyek inni. Azért. Az út szélén egy világoszöld kiskabátka, te mondtad, hogy mennyire utálad, de terajta sem segít még a pszichológus se. Valaki azt mondta, hogy ez az én nagy hibám. Mindig kérdezek és túl mozgékony vagyok és nem tudok egy helyben maradni. X-karú gyertyatar-

tók, igaz, csak falfirka, de félreérthető. És nem kapod meg a kagylót sem, mert reszketett a hangod, és azt mondtad, nem vagy egyedül. Tudom, hogy te soha nem vagy egyedül. Persze, utálni fogod, aki majd otthagy. Például nem viszed vissza a könyvet a könyvtárba, meg ilyenek. De tisztelni fogod majd, aki teátrális körülmények közt szeret. Beteg angyalok fogják a kezéd, ne lásd meg soha. Itt most nincs bocsánatkérés, csak forgásinger. Tudod, ezt már másnak is mondtam: üres vagyok és egy vécében fogok megdőglenni. És O. azt mondta, hogy a nők ilyenek. Talán mert néha mosónők. Hajnali röhögőgörcs az utcán 26 monológ enteriőr után, megint beigazolódik. A Molotow ligetben kuszálódtak össze a szálak, mert már csak angolul tudtam elmondani, hogy kopjunk már le, mert rosszul lettem a falfirkáktól, a füsttől és különféle állapotoktól. Amikor is az erősebb kutya baszik rá, mert a kocsmaasztaltól csak az utcáig jut el és onnan haza, aludni, majd dolgozni, és él tovább, mint a mesében, és szemrebbenés nélkül hiszi, hogy avval, hogy megöl, ő teljesen ártatlan és csak neki van igaza. Lamúr négy fal között, még ha az egy konyha is, ahogy azt félreérthetetlenül előrevetítette. Bármennyire is hihetetlen. Soha nem fogom megtudni. Azt se, hogy ki tette ezeket a szavakat a tollamba. Csak nézem, és már nem is gondolkodom. Két oldalról fúj a szél. És az orromba is belefűjt valaki. Reklámízű, de elég erős, hogy a karjaiba vegyen és elmenjen nélkülem. Mint a borzalmas csigafiúk. Ezért köszönet K. P. J.-nak, de olyasmit akart tőlem megtudni, amit nem értem fel ésszel, azóta sem. A kagylók fél szemmel nézik. Neked csak egyet akartam adni. Mert mi mást vesz az ember lánya egy táncház-találkozón. Vagy mit tudom én, hogy te ki vagy. Hagyjál en-

gem hálósobai magányom túsarkain. Mert már csak meg sem okolom, megint letörött egy köröm. És ezt csak neked, hal-kan suttogom. Elindultam vele egy sötét utcán. Még sötét volt. Aztán rájött, hogy nincs hova. Nevetséges. És utána újra vadászat. Forró állapot, ami a vörösbor erejét dicsérné. Kérek egy vadászt! Édes magyar bor, mert lelke van. Most legyen veled ordenáré, hányingeres zsoltika. A tyúkmell eltakarható. Baszhatod a szőrös kabátod és kinyalhatod az összes kurva picáját. De a zsoltikák még erre is kevesek. Neked pedig, kedves barátom, biztos náthától volt olyan rekedt a hangod. Vagy túl messziről hívtalak. Gondold azt rólam, hogy tündérrálynő vagyok. Ez már megint itt van, hát akkor, köpni kell. Zsinórban kéne a másnap, vagy legalább a fejemet húznák le a legmocskosabb faülőkés vécén, újkori guillotine. Esküszöm, a gyűrűt visszaadtam neki. Végül is, számít ez. Aztán magamba törődtem. Le kell téged tagadjalak. Itt és most. Nyár vége volt és elektromos rovarűző állt ki a falból mereven. Fülledt volt minden, aztán tél lett. Gyorsan, fájdalommentesen. És ez sem igaz. És még van néhány dobásom. Drága gyermekem, örültem, hogy megtaláltalak, örülök a gyomorgörcseimnek, hogy egyáltalán még vannak. De majd rajtad is átmegegy. Úthenger-szindróma. Majd lesznek új ehető kagylók. Valaki azt mondta, hogy a gyerekek szebben halnak. Miért nem gondolom erről, hogy elgondolkodtató. És nem akarom látni a terrorista lány hasát sem. Sőt. Felháborító nyáron a hó. Feltéve, ha van. Talán mindenkinek megadatik. Néha kérem istent, hogy vegye el. Mindent vegyen vissza. Becserélem. Nem jó a méret. Aztán megy tovább. Valaki megbökte a dominót, édes. Benned nem tesz kárt. Néha gondolok rád. Lehet, hogy vérsze-

gény vagy, a tükörben ki szoktad forgatni a szemeidet, ugyan mit láthatsz. Soha nem fogod megtudni, mikor lettem üres. Persze egy idő után téged ez nem fog érdekelni. A szemeim is üresek lesznek. Most az a jó, ami van. Meg aztán Bagdadban nagy nap van, basznak az arabok az ablakban. H. P. tiszteletére. S. tiszteletére egy felszólítás hangzik el egy kocsmai hajnalon az esztergomi buszmegálló csipás kockaterítés asztalánál: szídleafaszom. Csak így. Egyenes idézetben, másképp nem megy. Kit bánt az, hogy lyuk van a trikómon. Hiszen fekete. És megint az a hajnali röhögés zsinórban, és az öregúr értetlen képe a várfal alatti szűk utcácskákbán. Mert nem érti. Pedig egyszerű. Szídleafaszom. Ne csináld már és főleg ne bőgj, mert az olyan epefakasztó. Egyik pince a másik után, csak pár kilométer meg egy határátkelés. Ahányszor én határokat léptem át. És az egyik arab felkiált, ma éjjel istennőt fogdosok, aki néha hideg, esetleg összeakad a lába. A nyúlszőr bundás férfi nem rakja ki a kártyáit az újbíri Csemadok-pincében. Majd később megteszi. Egy tiszteletjegyet oda, legalulra. A szélről az ablak megreped. M.-nek pattanásos és szeplős a háta. Én nem láttam, de S. biztos forrásból tudja. Már álmomban is letagadom magam, akkor hogy tudnák téged is tartani. Megtalálni és elveszíteni. Ez dolog. Nem összetörni, mivel hogy én már darabokban. És vajon kell-e valamit is magyaráznom O.-nak. Szinte öntudatlan rágyújtás. Olyan kimerevített filmkocka. A többiek közömbösek irántam. M. E. azt mondta, hogy szerinte a nők ne írjanak verset. Most elérte, amit akart. De neked ez már nem szerep. Mert egyformák vagytok. Belőletek mindig kijön. Szétesett gyöngy, ami már törmelék. Valami furcsa önelégültség vesz erőt rajtam. Mi az, amikor leve-

leket várok félig görcsbe rándultan. Nincs is festett arcod, csak úgy teszel. Akkor sem bánthattál volna, ha a búcsúzásnál átharapod a torkom. De ez sem jelent semmit, csak amit jelenthetett volna. És nincs kísértés, mert bezártam, olyan ajtók mögé, amit K. és én egyaránt elképzelünk. De ezt a helyet én nem írhatom le, mert ez olyan szép, hogy klasszikus. Persze hogy találkozni fogunk, ami annyira meghatározatlan és olyan jó ez mögé elbújni. Mint ama kevély reggelen, tudva, hogy ébrenlét van és kaparászni saját hónaljamat vagy a másét, kellemesen bizsergető. A fölösleg sapkaként feszül a fejemre, néha átkötöm. Csak szét ne essen. Micsoda hátsó gondolat és amennyire tőlem telik... végeláthatatlan. Már megint elhagytam a tollam és így nem lehetek indián. És végül is én már nem akarok itt lenni, meg ilyen nagy szavak következnek. Mennyi megfogalmazhatatlanság. És aki követett. Mikor jön el újra. Ha megszólítani nem mer, csak követni tud. A mélységek után, csak azért mert jó kifejezés. És hogy mennyire gyűlölöm a szagát. Felséges.

Drága Testvérem!

Tiszta furcsa kézzel írni. De ezt sem felejtettem el. Ne baszogass engem a performanszaimmal. Fölösleges. Én amennyire hiszek benne, ugyanolyan mértékben hülyét is csinállok belőle(m). Nem hiszed el?? Te nem vetted észre, hogy én nem vagyok művész? Csak kicsit másképp állok a dolgokhoz. Elszigetelés..., mikor aztán gyönyörűnek találod a magányt, akkor van a baj. Te mindig tudod, mikor, mi van velem. Honnan tudod? 2 hete magam alatt vagyok. De ez a termékeny magam alatt levés. Most is félek, tudod, a teljesen belülről jö-

vő félelem. Már megint nem tudom megkülönböztetni, hogy ez most valóság, vagy csak álmodtam, vagy csak képzeltem. Az egyetlen jó szerep, ha eljátszom, hogy erős vagyok. Pedig nem vagyok az. Neked elmondom, te már így is túl sokat tudsz rólam. Belém látsz. Ha arra gondolok, hogy ez az egész nehéz és elviselhetetlen, akkor csak annyi, hogy én bonyolítom. Minden egyszerű. Persze csak arról van szó, hogy túl sok életet akarok egyszerre élni. És ez nem az a reinkarnációs baromság. És már fáradok. Te úgy érzed, az egész átfolyik rajtam. Akkor én miért érzem, hogy az egész rám nehezedik? És mindenki életét meg kell élnem. A tiédet is. Végül is azért nem jelentkeztem, mert hagytam üledni a dolgokat. Túl sok mindenről beszélgettünk. Mert megnyitottál kapukat. Mert te tudod nagyon jól, hogy nem a saját életemet élem. Lehet, hogy ez egy veled született képesség? És te valóban a te életed éled? Az az emberi faktor (nem ezt a szót használtuk, elfelejtettem) belőlem már tudatosan hiányzik. Felülről nézve minden egyszerűbb. Én már öletlenül is gyilkos vagyok. De amennyire szállni tudok, ugyanúgy a földre húzom/fázom magam. Tudod, ez olyan, mint a tao²³, mert ellentéteken alapszik az egész. Azt az illúziót kelted, hogy benned megvan az Egy. Vagy te vagy a bohóc, aki megmondHATja az igazat. Nem, kösz, ebből nem kérek, akkor inkább nem akarok ember lenni. Az én fajtám állat. Tudva tudom, hogy ez az egész nem ér meg ennyit. Te mindig velem vagy és velem is maradsz, testvér. Itt az írás. De te most hol vagy, elköltöztél? Én még itthon vagyok. Találkozni akarok veled. A mélység bennünk van. A Szárnyatlan

26. levél

Kedvesem, hát most gépen írok neked, nem van jobb ötletem. Nem túl sokat beszéltünk Pesten, az se szólt semmiről. No, most pedig itt vagyok, munka nélkül, gyakorlatilag egyedül, magam alatt, izé. A leveled, amit már csak otthon olvastam el Pest után, hát hogyismondjamcsak, tulajdonképpen jólesett. Ugyanis sok mindent igazolt, amin tépelődtem eddig. Valóban baj van a problémamegoldó képességemmel, te talán jobban ismersz, mint én magamat. Tudom, hogy naiv voltam és főleg buta, no, ezt is kevés embernek vallom be. Kíváncsi lennék, hogy mire gondoltál akkor, mikor csak úgy kiböktem, hogy hát én nem is megyek el, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Bár nem igazán emlékszem, kissé szét voltam folyva a 12-ik napi hajtás után. Most lassan ülepszik le bennem. És rendezni akarom különféle dolgaimat. Megint arra a magállapításra jutottam, hogy jobb lesz nekem egyedül, úgy érteve, nem köll senki... Csak meggátolnak. Tanulni akarok és dolgozni, valami kétkezi munkát, jót fog tenni egy ilyen kúra. Már megint sok a duma, mi? Vissza kell találnom a helyemre, te meg tudod, hol is van ez. És már megint igazad volt. Ne haragudj, ha bántottalak. Elszálltam, most kapaszkodok vissza. Nem lehet innen csak úgy elmenni. Már tudom, mi fontos, és ki(k). Ennyi talán most elég, szóval ... maradtam...

27. levél

Szia,
Most meg jön a levél. Ez a legújabb írásom, a MANTRA, azt

hiszem, többre nem telik. Talán ez nyomaszt, meg az idő múlása. Nem lehetek mindig ugyanolyan. Te már érezted, hogy öregszel? Most, hogy fölébresztetted bennem, egyre világosabbá válik az Egy, de elvesztését érzem, azt a szokásos szétfolyást. Igazad van, hogy csinálni kéne valamit, de miért nem hiszem el, hogy egyedül kell lennem, hogy ne oldódjak fel a másokban. Agyamra mennek felemás kapcsolataim. És olyan jó elképzelni és nem hagyni megtörténni dolgokat, ez már a virtuális valóság, köszönet a gépemnek. A fesztiválon nem igazán úgy sikerültek a dolgok, ahogy akartam, írni sem tudok már, miért kell minden szarnak egyszerre megtörténni. Szeretnék vegetatív lenni, és nem gondolkodni és nem tudni, csak lenni a nagy semmibe. Ilyenkor van a fejlődés. Most elmúlt egypár nap, és valamivel jobban vagyok. Találkoztam egy régi ismerőssel Pozsonyban, ugyanis ott voltam munkahely végett. Nagyon jót tett, és baromian éreztem utána, hogy milyen burokból élek. Az az ingerszegény környezet, amiről már biztos beszéltem. Hiányoznak olyan beszélgetések, mint veled nyáron a vízparton. Talán rendeződnek a dolgok. Megpróbálom megtalálni magam, meg az elvesztett egyensúlyomat. A tengerhez megyek nyáron, oda szeretnék. Hogy lenyűgözzön és elringasson

THE SWEETEST PERFECTION²⁴

Minden más csak hiábavalóság. Talán a változástól való félelem miatt voltam ennyire magam alatt. Nem tudom, miért éreztem azt, hogy ha dolgozni fogok, akkor minden problémám megoldódik. Miért pont a pénznél kötök ki, ezt akarom visszaállítani, úgy, ahogy volt. Vagy megváltoztam, nem tudom. Ez a kurva idő, fizikailag érzem, hogy múlik. És egyre

gyakrabban gondolok arra a te általad emlegetett emberi mivatra. Most arra gondolok, hogy te nem is tudod, de szerintem nagyon is jól tudod, hogy mennyit segítettél rajtam. Valószínűleg Párkányban fogok dolgozni, hét közben ott is fogok lakni. Egyre közelebb a határhoz. Majd, ha tényleg biztos lesz, jelentkezem. Csak napok kérdése. Legyél jó, mint mindig.

MANTRA 1997–1998

„*Strange days are coming ...*” – *mondta Morrison, az isten*
 Betöltődött ez a pohár is
 Utolsó cseppje a végtelenség belső rendje
Rendszert akart? Megkapta!
 Szakaszokra osztódott
 Kimondott szavak
 Pedig csak az időről van szó
 Az az időszakasz míg minden
 Elindul a kiindulópont felé
 És ez nem is érdekes
 Pedig hiába mondtam
 Ha szavaktól működni
 Ki zárna be
 Elfeledett kikapukat
 Méregzöldre festett ajtókat
 Ha elmész ki fog helyetted
 Rágyújtani
 Nem elbúcsúzni
 És a hellót már csak kint az utcán mondani
 Ha szabad így felosztani

És jól kiosztani
Ha felébred a halott ember
A szemeit
Fogod-e nyitogatni
És kibontod-e

Az angyal szárnyait

*Ott, a vörösbe fáradt moziszékek előtt, én ott bontottam ki és éreztem meg egy pillanatra, hogy nektek adom, de csak vicceltem egy nagyot, hogy a kigyúrt fickó az enyém, meg a testem is, meg a rám ragasztott plastikcsövek is. Azt az őt és fél percbe sűrített 15 percet. Széttártam és szétoztottam, mintha ezután már semmi se következhetne. Aztán letépték rólam, enyhe testbeszéddel kifejezett unszólásra, letépték az angyal szárnyait. A Platters csak duruzsolt, hogy **only you**²⁵, és mindenki nevetett. Igen. IGEN. Ez az. Ez volt AZ.*
(Stúdió érté fesztivál 1996, Béke mozi, Érsekújvár)

Nyitány következik, mondta, vedd le a ruhád vagy kivénhedt öregemberek nyáladzását nézetem végig veled, papírszerűen fénylik malacszeme, mi hozott erre, ahol még én sem jártam és az autóból kisurrant az első üvegen keresztül, csak enyhe parfümillátát hagyva maga után, szeme sugarában csak a fák suhantak és folytak össze egyetlen hosszú fénylő csíkban folytatódik a repülés, nézem, ez a barom tényleg elrepült, fáradt hangon szólal meg a sötétben, Benji, alszol? Nem, én már régen nem alszom, fogd meg a kezem és nézz le abba a kútba, neked készítettem, persze még mindig nem elég mély, de azért a nyakad kecsesen fogod kitörni, illeni fog neked

Egyszer valóban megfogta a kezem és elmondása szerint úgy érezte, mintha egy nagyon mély kútba nézett volna bele...

Vagy kígyó mászik a tévén ha megfogod őt, vérrózsa nyílik majd a kezeden kicsiny sebből, de arra nem fogsz emlékezni, hogy mi ment a tévében, pedig a jegyzőkönyv szerint fontos adat lett volna

Néhány évig ajtószomszédságban aludtam 40 darab brazil csörgőkígyóval (crotalus durissus)

Reggel felébredsz a telefoncsörgésre, de mire felvennéd, már nem szól, miért fontos ez? Azt hittem, hogy az étteremben fejelőtte valakit, a mellette ülőkről csorgott le az agya, Ugyanis hogyé AGYA

Ha ha

Kérlek,

Vedd magadhoz azt a fejet,

Csatold le a nyakról,

Ültess bele rózsakertet,

Bár nem ígértem többet,

Engedd el a kezem

Miként illatok hoznak másnak gyümölcsöt, s a legdurvább szagok temetnek felpuffadt bőrt

~~Ezért a két sorért volt érdemes megtanulni írni~~

S ujjaddal azt a kis

Koponyán ütött lyukat

Túrj bele

Disznók elé vettetett

Tapintásod cirógatja

Lovagold meg a vörös kancát

50

51

Színeit lopja el a hajnal
Feltört kódok tapossák
Nyilai célt tévesztenek
Ki előtt térdelsz?

Keserű vizét itatja meg velem a hajnal, fénye csontig hatol
mélyében kutatott egy történet után, ami eléggé valószínűt-
lennek tűnt ahhoz, hogy megossa veled, drága barátom,
kincseit, ha már titkaira saját maga sem emlékszik

Kutyák szomorú szeme kér és kér

Hogy zongorafutamokat adnak kezei, hogy egy képtelen in-
duló visít a fülébe, ha hallaná sem hallaná a harangokat
Bele fogsz esni a vízbe még mindig bele fogsz esni a vízbe
Ahányszor csak akarja bíró úr
Vagy vetkezzem és vetetlen ágyakba temetkezzem
Visszatért a nagy plagizátor fülei kicsik a kis megátalkodott
Komolyan szeretném a fal másik felét de csak annyi a
kérdés hogy szabad akaratodból akarod-e
Kínom benned termékeny talajra talál csak kérlek ébressz
fel mielőtt elalszom és hagyd a francha Stravinskyt
Te vagy a gyűrűk őrzője
Lehet kutak mélyéről hozod fel őket majd
Mialatt megfagy kint minden és valószínűleg hideg telünk lesz
De hát medvebőröd van sok a kandalló mellett

Nem beszélni akarok
Hogy apránként építesz fel testet csontra a húst s idegvég-

ződéseket mikor még nincs bőr az elemek a maguk valósá-
gában élnek meg védtelenségedet és a szemed ilyenkor nem
zárhatod le, mert nincs szemhéjad még, könnyeid, ha van-
nak mély savas csíkokat húznak a pucér húsba és egy kel-
lemetlen vigyorra fakadnál

Ha látnád magad

Minden rendben van
Ennek így kellett történnie
Nem veszítet el
Megváltozik
Átváltozik

Metamorfózisa hanyatló tendenciát mutat vért és magot
kíván hát ne tagadd meg tőle egyetlen szava kettétörheti a
derekad a szoba tele van vele de csupaszok a falak
hangtalanul csusszan beléd

Nedves üresség matat
Ne csinálj belőle problémát kiss that frog³⁰

Ölében virágok teremnek vagy csak egy Akantuszvirág Hogy főzz belőlem citromos teát

És rejsz el a homokba és játssz velem társasjátékot miként
mósuszillatot hoztam magammal pórússok örvendeznek régi
hajszálak hagynak el fogak hullanak petesejtek masíroznak
körmök letörnek pigmentek dúsulnak íriszek búsulnak fe-
kete szőrök türemkednek hormonok türelmetlenkednek mi-
rigyek hűtlenkednek

Tetoválás nincs, doktor úr

Akarod, hogy szép legyek?

Mosolyogjak és nevessek?

Talán vegyem fel a szépruhám?

Fésülködjek is meg és a smink a mindent eltakaró üljön az arcomon?

Vegyél nekem szaloncukrot és egy spiccet

Kapukat nyitott ki én hallottam benne az állat hangját nem volt nála meleg víz valószínűleg nem olvasta „O” történetét de a keserű mézet elszopogatja

Hangyák futkosnak a havon a hó nem igaz, de jól hangzik

Valóban, télen hova mennek?

Tenyérfény helyet kapsz a bőrömről

Most csináld azt hogy művész vagy

Kibelezlek

Csirke lesz

Vagy egy sánta majom om shanti om shanti

Shanti shanti

Tekézni akarok és elmerülni

Tököt reszelni

És valódi török kávé főzni

Ugye akinek össze van nőve a szemöldöke az egy

B o s z o r k á n y m e s t e r

De véreseks lesznek a vizek és az ég összeér a földdel

És többé nem lesznek csillagok

Befejezést követelnek a hosszú téli esték mikor a falak is hidegek és nekem megint nincs időm, mert azt nem lehet venni, nem lehet kioldani ebből még királyvízzel sem csak a csontokig ne érne, pedig ott van de soha nem voltam a részed és csak instant pillanatokat akartam

Waiting for those instant moments³¹

Amikor csak 1 darab melltartó van rajtam de nem bocsáthatnak meg nekem a hátam mögött állók

Kenobiták

Ők voltak, csak nem tudtam őket megnevezni, többen is beszéltek róluk, aztán Barker megírta őket, mint a pokolkeltő lényeit. Ott voltak a falakban, képekben, poros padlásfeljárókon, öreg bázakban. Kellettem hozzá, hogy létezzenek, hallottam a hangjukat, sóhajtaikat, láttam a fényt, de már mindent elfelejtettem. Csak töredékek maradtak meg. Aztán elszakadt a film...

Ahogy vízbe merül és nézi a napot ami aznap is felkelt csak noszogatni kellett egy kicsit csak tovább tartana az éjjel és nem jönne vissza soha és ne lásson fulladozást amikor lassú a hazamenetel ahogy hazavittétek N.-t is mert szerinte unalmas a szodómia vagy az éppen és szépen szóló ária
...sur la rive en fleurs, riant au matin viens, descendons ensemble...³²

ha találkozom vele nem tudom
miről fogunk beszélgetni csak mormolni
mert akkor már a következő életünk lesz
mormolni és közben almát majszolni

de hiszen alma mindig is lesz
mert volt
voices do the Buddha's work³³:

∞ NAM – MYOHO – RENGE – KYO ∞

*ezt a mantrát Lengyelországban kaptam egy angoltól, talán,
de már erre sem emlékszem...*
...and nothing else matters.
...és ez se számít...

28. levél

Drága testvérem,

meddig tart még ez a kis visszafojtott önimádat
Sikerüljön már beszédbe elegyednem
A helyzet az olyan
Képes rá hogy leképezzen másokat és én is másokat gondolok
Színtiszta magyarázatok maradnak
Nem bírom követni igyekezetem fennakad
Újra ki kell nyitnod a kaput egy fényrobbanás
És már mehetek is a következő szintre
Szinte ha úgy élem meg hogy igaz és nincs mögötte semmi
Ahogyan víz öntődik a pohárba
Ahogy lecsöppen a nyálad
Mikor utoljára találkoztunk épp akkoriban halt meg Morrison
Te meg most sajnálsz pedig csak egy autó állt meg
A ház előtt
Azt kérdezted milyen volt
Hát szóke mint mindig és előtte hevert a mennyország

Tenyerét a poros aszfaltra mintha a szívének dobogását
Eleinte csak szavakat tanult meg
Aztán mondatokká formálta őket.

29. levél

Tudtad, hogy írni fogok. Tudtam én is, csak érnie kellett. Ha már itt tartunk. Meghalt egy ismerősöm. Nem ismertem nagyon. Felakasztotta magát. Utoljára tavaly beszéltem vele. Akkor viszont közel kerültünk egymáshoz, néhány örült mondat erejéig. És avval búcsúzott el, hogy egyszer mi egy kurva jót fogunk dugni. Ja, majd ott. Már megint próbálom a lehetetlent. Azt hiszem, az ember az örök optimista, pedig teljesen fölösleges. Majdnem én is meghaltam. Nagyon részegen vezettem egy autót, nem emlékszem semmire. De ez nem is igaz, mert a jelzőtáblák becsúsztak az út közepére. Ha erre emlékszem, akkor az előző állításom hamis. Pillanatok alatt eltűnt az idő, meg minden. Valaminek nagyon fontos, hogy éljek, jutottam eme megállapításra. Megpróbálok normális életet élni. No, ebbe fogok bedilizni. Te tudod, mi ez, azt hiszem, te vagy az egyetlen, aki tudja. Vagy legalábbis érted. Megint itt van egy lehetséges jövőkép. Amit meg lehetne élni a valóságban is, de minek. Most elmennék, mehetnékem van. Miért nem lehetnek a dolgok egyszerűek? Nincs türelmem. Félek mindentől és mindenkitől. Állandó halálfélelmem van. Ha ez most úgy tűnik, mint egy segélyszikoly, hát akkor az, de nagyon. Utálom a paradox dolgokat, a dolgaimat, hogy azt az egész belső káoszt kiegyenlítssem, szóke lettem, mint azok a toszott mezők. Írj nekem olyan sokat, mint szoktál. A férfiak-

ról már nem is írok. Mindig ugyanaz körbe-körbe. Csak ez el akar venni feleségül. Szegény. Az ő baja. Jó lenne egy nagyot csavarogni. Csak úgy a nagy semmibe. Az úton, ez az egy, ami még mindig jó. Olvastad az Olykor egy cowgirl is elandalodhat-ot? Nagy igazságok vannak benne. Olvasd el és menjünk a világ végére. Amíg az nem jön el ide. Csók.

30. levél

Kérlek.

Az egész levélnek ennyi lesz a lényege. Kérek. Egyre rosszabb, kérlek. „Nagyon szépen kérlek.” Most már nagyon mélyen ástam magam a szarba. Mint mindig. De most itt már nem csak magamról van szó. Ha nem megyek utána a hideg esőben, öngyilkos lesz. Ezt nem bírnam. Zsarol. Nagyon. Nagyon akar. Én nem akarom. Olyan egyszerű. Egyszerű lenne, ha nem lennék inkább én. Tudod, hogy ez a téma (viszonyok, szerelmek), ami a legkevésbé érdekel. Már nem. Tudod. Félek. Nagyon. Most már tényleg el kell innen mennem. „Japánba.” Már nem is a hely fontos. Meg fogom ölni, ha még egyszer hozzám ér. Mi a fenét csináljak? Egy hónapja állandó hőmérsékletem 37,5, most már látomásaim is vannak és amnéziám is van.

Kérlek, segítsél innen elmenni, muszáj, ha itt maradok, beledöglök. Nem akarok semminek és senkinek itt megfelelni. Nem akarok normális lenni, mert nem tudok és már nem is akarok. Az életem értelme nem az, hogy gyerekelem legyen, nem akarom, nem kell. Te, aki ismersz 8 éve, ítélkezz fölöttem.

Kérlek.

Ez a nehezebb út, egyre kevesebb az erőm, de meggyőzni nem igazán lehet. Már túl sokszor megpróbáltam ahhoz, hogy végleg ki tudjam mondani, nem megy. Tudtad te mindig is, hogy minden viszonyom tetszelgés egy-egy szerepben. Kérlek, segíts, hogy ne öljem meg. Evvel nem tudnék együtt élni. Ez most halálosan komoly.

Nagyon félek.

És azt nem mondhatom ki,
de
kérek...

31. levél

Kösz, hogy írtál. Még akkor is, ha ilyen keveset. Tulajdonképpen arra gondoltam, hogy nem is írok, mivel Te már nem is igazán velem akarsz kommunikálni. Sajnálom, hogy ez így lett. Tudom, hogy csalódtál bennem, de nem beszélsz róla. Megtartod magadnak. Gyakran gondolok arra, hogy elveszítettelek. És gondolom, magadban konstatálod, hogy ez így is van. Tudom, hogy mást vártál (helyettem). Én ilyen vagyok és nem tudok megváltozni. Miért nem írsz többet? Akkor, mikor én kínlódtam, annyira jólesett, hogy valaki meghallgat és ez te voltál. Most meg emésztődsz, jó ez így? Szeretném tudni, hogy hol rontottam el. Lehet, hogy most hírzárlatot rendeltél el, ezt tiszteletben is tartom, csak azt nem tartom férnek, hogy kétségek közt hagysz. Nem tudok ott lenni és fogni a kezéd, de te tudtál nekem segíteni enélkül is. Már nem vagyok olyan, most lettem 28, és ez közel van a 30-hoz, túlságosan is. Min-

den próbálkozásom kudarcba fullad, hogy változtassak. Úgy érzem magam, mint egy ketreche zárt állat. És már te sem vagy közel. A szünetben, július elején meglátogatnálak, ha lehet. Már nagyon kevés ember van, aki számít. Ha ez így megy tovább, azt hiszem, egyedül maradok. És neked ki az, aki számít, csak az Isten? Tudod, hogy ő is mások által nyilatkozik, meg idézzek egy csomó zöldséget tőle? Hát ennyi, mert a gyerekek már a fejemen ugrálnak az osztályban.

32. levél

No, végre, te tévelygő. Már azt hittem, hogy teljesen le kell rólad mondanom. Igenis, gondoltam rád. Az utolsó levelemet is a kétségbeesettség íratta velem. Remélem, nem haragszol érte, ha elvettem a súlykot. De bővebben is kifejthetnéd, mi a faszt csináltál 1 évig, hogy nem jelentkeztél.

Nálam megint egy pasi van a képben. Szerintem mindenkinek megvan a maga gyöngéje. Nem igazán járok sehova, többnyire vele vagyok. Egyre jobban gyereket és abszolút nyugodt családi életet akarok. Lehet, hogy nem fog menni, de már fáradok. Hiányoztak a leveleid, a lebaszásaid. És most, mire úgy-ahogy észhez térek, erre meg neked megy el az eszed? Fölváltjuk egymást?! Fejtsd ki nekem azt a Lázár-effektust, hogy biztos arra gondolok, amire te. Mert ha művilleg vagy életre keltve, szükséged lesz valakire, aki segít. Én segíteni akarok. Írj hamar.

Telefonszám: 0421-817-484-708

33. levél

Üdvözlettel, hát azért is írok neked levelet. És azért is géppel. Meg mert hiányzol, tudom, úgyse hiszed el. Igen, valami olyan érzésem van, hogy elveszítettelek. Vagy én veszttem el, bár inkább meg. Azt hiszem, mikor találkoztál velem, valami másra számítottál. Nem igazán beszélünk meg ezeket a dolgokat. Lehet, a mélységeket akartad látni, amik lehet, hogy nincsenek is, lehet, hogy csak színházat játszottam. Mint mindig. Ha most felháborodsz, jogosan teszed. Tudod, ma valaki azt a szót használta, hogy fáziskésés. Valami ilyesmi lehetett, csak nem tudom, melyikünk van előbbre vagy hátra. Átolvastam az összes leveled. Megfigyelhető egyfajta átalakulás, változatl, testvérem. Odafele, ahonnan állandóan ki akartam evickélni. És ebben mit gondolsz, ki segített? Hát TE. Nem groteszk? Bár a szavakat már nem szeretem használni. Tényleg megvakultál és hordjam a vállamon ezt is? Belefér. A nyáron valaki megmasszírozta a hátam és azt mondta, hogy ez a hát nagyon sokat elbír. Hát... nem is tudom, mit mondjak. A szeretőm lett. Megbasztam, meghágtam, kiélveztem magam rajta. Az az állat bennem lakik, használ engem. Nem mersz a szemébe nézni, ahogy én csak irányítgatom. Mondd ki nyugodtan, amit gondolsz. De kapukat nyitott ki és itt most két állat találkozott össze. Nem téged akarlak bántani, csak a folyamatot akarom érzékeltetni, amin végigmentem. Elindultál te is? Folytasd. Ígyál még többet, menjél mélyebbre, egyszer próbálj a mélységbe nézni. Visszanéz beléd. Citromos teát fog belőled főzni és örülhetsz, ha életben maradsz. Túlélő vagyok, és nem mondhatod, hogy annyira gyenge. Igen, évekig lógtam rajtad,

szívtam belőled mindent, a szereteted, az erődet és az idegrendszeredet. Most én nyújtom a nyakam, szívod a vérem. Aki fontos, mindig veled marad, a többi elmegy. A szavaidat is elvettem, fontosak voltak, hogy felépítsem ezt a testet. Neked azért nem hazudtam annyit. De ez téged nem nyugtat meg. Elengedsz, ha itt az ideje? Te még mindig nem veszed észre, hogy időn kívüli az egész. Vagy pedig teljesen hülye vagyok és kérlek magyarázd meg egy hülyegyereknek, hogy mi a szeretet. Mert szerintem olyan, mint a geci, ha ellöved az összes patronod, akkor nincs tovább. És én már elpocsékoltam, hogy most úgy érzem, mintha szerelmes lennék, az csak egy kis adrenalin-élvezet. Átmegy, mint a másnaposság. Minden körbeker, a kígyó beleharap a farkába, ő is csak azért, mert le akarja szopni magát. Tudom mindennek a végét, látom a folytatást és unom, nagyon UNOM. Ha ez a nihil, akkor a szubnihil. Azt hiszem, az összes neked írt levelemben ezt akarom körbeírni, de most vagyok olyan állapotban, hogy megfogalmazzam. A hétköznapijaimat nem akarod, hát megkapod az állatot, ezt akartad mindig is. Még hogy mutassam meg, hogy milyen romlott vagyok, legszívesebben a beleimet ontanám ki eléd. Teátrális? Nem, csak reális. Ezt akarod, ilyen akarsz lenni? Menekülj, amíg tudsz. Én megpróbálok veled együtt élni. És nem halálfélelmem van, hanem életfélelmem. Én nem tudok repülni, tulajdonképpen nem is akarok. Nagyon lassan elfogy minden, ami még életben tart. És ne sajnálj, megérdemlem, minimum tizenöt életet megéltem, illetve élek meg folyamatosan, nagyon fáradt vagyok. Gondolod, Lázár akarta, hogy a halálból visszahozza Jézus? Pedig már szaga volt. Utána élete végéig búzlott? Ébredj fel, ne támadj fel, ha már egyszer meg-

haltál. Csak nyisd ki a szemeid és ne mások szemén keresztül nézd ezt a „szaros” világot. Akarom is, hogy lemenj mélyre, hogy elmondhasd, mit láttál, de már nem akarlak bántani. Ha nem válaszolsz, tudni fogom, hogy a töködön vagyok. De ez engem nem zavar. Viszont a mi dolgunk mindkettőnk részéről magyarázatot követel. Te se akarj repülni, ha egyszer nem tudsz leesni. És nyugodtan lebaszhatsz, tudod, belefér. Felelős vagyok érted, te meg értem. Marha egyszerű. Mellesleg hívtalak és beszéltem öregapáddal. Valószínűleg nem mondta meg neked. Vagy tényleg elveszítettelek? Öllelek.

P.S. Bár lehet, hogy ez a levél is FÁZISKÉSZÉS. Tudasd, hogy az-e.

34. levél

Nem felejtettelek el, még ha azt hiszed is. Másokkal törődünk. Te is mással, én is. Megérintett az ősz, érzem, hidegebb lett, néztem a napfogyatkozást, gyereket akarok, nyugalmat, virágokat ültetek, gyönyörű sárkányfám van, meg Hieronimus Bosch A földi örömek kertje puzzle-m. A pokollal kezdtem, tudod, kezdjük a végén. Találkoztam néhány volt szeretőmmel. Nem mondtak semmi újat. Furcsa, hogy az idő mit produkál. Már nem engem szeretnek. Mindig azt hittem, hogy ez az érzés örök, valami ilyen: ∞ , számszára, ki tudja. Hát nem így van, öregszem, hízom, megnőttek a melleim, a Rebeka felfordított a biciklin, kifestettem a lakás összes szobáját, állandóan főzök, lehet, hogy felnőttem és már soha nem leszek más. Félek. A Doors sem olyan, mint régen. Szeretem a pasi-

mat, ki tudja, hányszor írtam le ezt neked már, és hány más férfiről volt szó. És ő olyan más, persze, ezt is, meg minden. A leveledben túl rövid voltál. Már nincs kedved írni? Nincs időd? Nem bántani akarlak, de én... nem felejtettelek el. Kérlek, te se felejts el. Vigyázz magadra, és írf. Kösz.

35. levél

Nem kell, hogy válaszolj. De azért én írhatok neked. Ha megengeded. És mint mindig, csak akkor írok, mikor kínban vagyok. Már biztos megszoktad. Mindig később értékeljük azt, amit már elveszítettünk. Ha tudnám a válaszokat, sokkal könnyebb lenne. Szükségem van a segítségedre. Illetve csak lesz. A következő levelem majd megmondja, mennyire. Miért van az, hogy mindig azokra a pasikra pazarolom magam, akik nem érdemlik meg. Ez van megírva? Tudnám, akkor miért erőlködöm mégis. Elveszítettem valamit, és te tudod, mi volt az. De te sem beszélsz. Senki sem beszél. Elhallgattál. Sehogy sem jó. Bejönnek nyári jóslataim. Egyre szarabb. Ennek a levélnek sincs értelme.

- o -

Eddig írtam valamikor, nem tudom, mikor. Szóval már akartam írni, de nem lett befejezve. Most, hogy hívtál, befejezem (a levelet). Már nem emlékszem, mi kínom volt. Megint megérezte valamit. Akkor, amikor hívtál, vagy már régebben? Minden lelassult. Olyan az egész, mint egy lassított film. Ha történne velem valami, kérlek készíts másolatot a leveleimről és próbáld meg kiadni. Vagy égesd el és felejts el. Olyan vagy, mint a lelkiismeretem. Mindig jelentkezel. Nem harag-

szom rád. Fogsz rám gondolni, ha nem leszek? Időrendi sorrendbe raktam a fényképeimet. Sok mindent rendbe raktam. Az emlékeket is sorrendbe lehet rakni? Minden reggelnek örülni lehet, újabban még imádkozom is. Vagy legalábbis valami hasonlót. Mindennek úgy kell megtörténnie, ahogy az meg van írva. Már nem harcolok. Lassan, de biztosan feladom. Olyan fád, szürke minden. Vagy csak tél van? Nem találom azt a szót, ami ezt az egészet kifejezhetné. Neutrálban vagyok. Közömbös. Lassan semmi sem érdekel. Olyan téli vagyok. Van egy pasim. Ezt sem tudom, hogy jó-e vagy nem. Nem vagyok éber. Élőhalott. Szeretem. Vagy nem? Mindegy, hogy merre indulok. A végkifejlet ugyanaz. Már nincsenek helyek, nagy titkok, temetők, deszkapadlós mozik, ünnepek. Szar volt a karácsonyom. Neked is? Hideg volt és fáztam. Anyám felfordította a karácsonyfát. Milyen szimbolikus. Kurvára örülnék, ha a saját életemet élném. De melyik az? Ma február elseje van, gyönyörűen sütött a nap, és fekete a hajam. De már szőke szeretnék lenni. Találkozni fogunk az év másik felében, vagy pontosan egy év múlva. El ne vész, és tartsd magad. És légy szíves, írfál. Nekem már a pasimon meg rajtad kívül nincs senkim. Az a lelki vonal. Egy vékony vörös vonal. Megkereslek, ha majd szőke leszek
PS IRJÁ! Boldog újévet! Hrrr! Rebeka

36. levél

Szia! Pozsonyban járva eszembe jutottál, meg most volt valamikor a névnapod. Csókollak!
P.S. Rebeka meghalt.

37. levél

Hát leírom, hogy mi van. Nagy szar van. Hétköznapi van, még most is, vasárnap délután. Ki akartam menni külföldre, kétszer is, nem sikerült. Miért van az, hogy nekem itt kell megrohadtam. Valami nem enged el. Külső okok, belső okok, nem jön össze semmi.

Borul. Itt ülök a balkonon. Levelet írok, neked. Magunknak. Elnézegetem lábujjam festett körmeit, ezüst bokaláncomat, és úgy döntök, hogy szép vagyok. Identifikálom magam. A református templom szép fehér tetőt kapott, pedig már évek óta nem jár oda senki. Megöntöztem a virágaimat. Az anthuriumom gyönyörű piros virágot hoz. A fejek hatalmasak, még a közepén levő kuki is piros. Sokáig bírja. Nem kell nagyon öntözni. A tillandziám ki fog döglenni. Vettem egy hűtőt. Olívabogyókat tartok benne. Szoláriumba járok, és meghíztam. Öregszem. Próbálom bemagyarázni magamnak, hogy milyen jó is nekem. Jöhetne egy kis eső. Mentám és citromfüvem szomjazza az esőt, Rebeka van eltemetve alattuk. A kiskutyám. Kutyá kéne, vagy egy gyerek. Eper már van a kertben, jövő héten borsó is lesz. Már a főzés sem érdekel. Júniusban harmincéves leszek, és nem akarom. Az szombat lesz, valószínűleg leiszom magam. Felhívtalak egy kocsmá végéből, mert beszélnem kellett veled. A társaságból csak te hiányoztál, mert elég mélyen benne voltunk a témában. Hajnalig buliztunk. Már dörög az ég. Már nem bulizok olyan gyakran, mint régen. Valami olyan ötlet kezd kialakulni bennem, hogy szeretném visszakapni az emlékeimet. Állati, hogy ennek a mondatnak milyen hullaszaga van. Mert egyre jobban felejték. És az em-

lékeim nagy részét terád bíztam. Már fázom itt kint, és lassan esni fog. Sajnálom a kutyát. Béke poraikra.

Szia

P.S. Bocs, hogy Temető utcát írtam, amikor a képeslapot küldtem. De megkaptad, nem?

38. levél

Elképesztő, hogy NZ mennyire unalmas város. Ez az NZ még stoppos időszakból maradt meg. A rendszámtáblákon mindig a járásszékhelyek rövidítései vannak, és ezeket könnyű megjegyezni. Pont fél hatot ütött az óra, a főtéri templom harangja egyet kondul. Az emberek összevissza futkosnak a főtéren, ahol Ocskayt valószínűleg le sem fejezték. Micsoda figyelmetlenség. Már az utcai lámpák is égnek. Már nem sötétedik olyan hamar. Soha nem tudtam megérteni, hogy ez a város miért olyan beletörődötten unalmas. Fásult. Merev. A férfit várom. És melankolikus állapotomban rájövök, hogy ez is milyen unalmas. Néha még szoktam stoppolni. Multkor majdnem megerőszkolt egy bikanyakú állat. Kidumáltam magam. Vagy inkább a 70 km/óra sebesség melletti nyitott ajtó hatott rá. Csak egy cipőt akartam venni. Mennyire szánalmas. Kísért a múlt, tesó? A könyvesboltokban mindig ugyanaz van, már fejből tudom, mi hol. Most találtam egy új polcot, eddig nem vettem észre. A város unalma fertőző. Ugye, mindenféle fertőzés van? Az unalom is az, és terjed. És mindenki unottan elnéz fölötte. Mi jöhet az után, hogy még az alkohol is unalmas. A könyvesbolti új polc is tele volt

szeméttel. Egyedül a szakácskönyvek izgattak fel. Melyek lapozgatása közben egy nőre gondoltam. Csak olyan halványan. A szoláriumos csaj csinálta a körmeit, ott láttam először. Nagyon furcsa nő volt. Hatalmas vörös (mű)hajzuhataggal. Ócska kötött ruhában. Sötétkék volt, és úgy állt rajta, mint macskán a gatyá. Megjegyzem, a kutyákon sem állt túl jól a gyerekruha, amit gyermekkoromban szoktam rájuk erőltetni, igen szenvedő pofát tudtak mellékelni hozzá. A nőn viszont az arca borított ki. Annyira semmitmondó volt, mégis kirázott tőle a hideg. Rám nézett a vizenyős szemeivel, mintha mondanivalót akart volna valamit, mintha attól félt, hogy nem sikerül neki még szótárral se. Egyfajta önteltség viharzott át rajta, ahogy végignézett a körmein a mű befejezte után. A tükörbe is belenézett, megigazítván a sörényét. Milyen színpadias. Kriptát képzeltem köré, és szinte hallottam az összeverődő csontkezek tapsát. És az állkapcsok széles mosolyra húzódnak, már ahogy a csontvázak vigyorognak. Indulok kifelé a könyvesboltból. Hát nem ott áll? Szerintem csak betévedt. Mert megállt és nézett azokkal a hullagyalázó szemeivel. Aztán már nem várhattam meg a további műsort, mert túl egyértelműen kifelé indultam. Még egyszer láttam őt a városban. Egy taxi felé csámpázott. A harisnya a cipőjére hanyatlott. Csak azt nem értem, hogy miért taxizott a városban, holott csak vásárolt. És innen nem messzire dolgozik egy kuplerájban. Lehet, hogy a kuncaftjai szeretik a kriptaszexet? Ja, és ugyanaz a sötétkék ruha volt rajta. Most olyan a főtér, mintha be lenne havazva, bár csak a világítás teszi. Illúzióromboló vagyok, de behavazva se volt jobb. Ez egy ilyen város. Feléd mizujs?

39. levél

Újra az a bizsergéshez hasonlatos érzés. Mondhatni türemkedés. Ki fog jönni, ki kell neki jönni. Ez ilyen. Már régen nem találkoztunk. Elhagytál. Agysejtóceán mélyén eltűntél. Obszcén mozdulatokban törtél ki, míg én könnyekre fakadtam. Mert nő vagyok. Megengedhetem magamnak. Néha félelmetes hatalom. Elhagytál és lefeküdtél minden útszéllivel vagy lapszéllivel, egy jegyzetlábú ribanccal. Nemed most már nem ismeretlen előttem. Kisöpörtem az előszobát, hogy érkezésednek nyoma se maradjon. Tudtam, hogy eljössz és kifekszel, mint egy magát megadó kisméretű eb. Ehhez nekem le kellett vágnom egy darabot az ujjamból, zöldre festeni a falat, Justinnel vörösbort inni éjszaka Franciaországban és nézni az előttünk elterülő várost, amint lábunk elé omlott és úgy csillogott, mint az összegyűrt szaloncukorpapír. Vele emlékezni egy lényre, aki már nincs és már nem fekete a haja, szája nincs vérvörösre festve és aki annyira szeretett fekete ruhákban járni és kereszteteket hordozni díszletként. Sötét gótikus zenéket hallgatott és soha nem akart gyereket.

Megmutattam az utat nektek, de azon az úton egyedül kell végigmennetek, nélkülem.

Továbbá a töltésen gombát szedni, hangyákat kergetni, dögölt sündisznóval focizni, hagyni, hogy birtokba vegyenek, és fáradtan nevetgélni dohos vicceken. Most nem folytatom. Az érzés a hasamból indul ki. Nem leírható, de szeretem ezt a rezignált megindultságot. Kicsit hasonlít ahhoz, amit még gyermekkoromban terveztem el, hogy minden este ébren leszek, amikor elalszom. Kivárom és ébren élem át az elalvást.

Ízlelek rég elhangzott stilizáltan cirkalmas mondatokat. De senki sem figyel. Itt már senki nincs, aki figyel. Néha ismeretlenek figyelnek fel rám, de ahhoz olyanokat kell mondanom, hogy „fáziskésés” meg hogy „ha már összeházasodtunk, igyunk tequilát”. És akkor elmentél és tequila nem volt se égen, se földön. Magányomnak, ínyem kivérzésének, szemem kihunyásának kiváltó oka, te. Állapotom használatba süllyedt. A diófák megbetegedtek azon az éven, mondta öreg, remegő hangon. Éjjel hallani, ahogy apró tetvek morzsolgatják az amúgy is száraz, barnafoltos, pókhálótól összerándult leveleket. Lassan mindent megesznek. Ők eszik meg a régi ruhákat is, a porrongyot, az egértetemeket, a szempiláimat. Ezek szerint az időt is Ők eszik meg. Én se voltam hű hozzád. Kevés van ama fehérszemély, ki ily őszinte.

Utolsó levél

Utolsó telefonod megpecsételte a barátságunk végét. Itt küldöm a leveleket. Köszönöm. Nekem még van lehetőségem normális életet élni, ettől eltekintve boldog karácsonyt. Köszönöm az éveket. Eddig tartott. Nincs több levél, csak emlékek. Amiket szépnak szeretnék megőrizni. Hagyd meg ezt nekem.

LEVELEK A JÖVŐBŐL

Álmodd, hogy valóság.

Álmodj gyönyört.

Álmodj meg engem.

A lelkem kín, élvezd.

A testem múlandó, teremtsd meg.

Most is benned vagyok.

Szerelmem vak és neked áldozik.

Csókolj, te minden.

AZ VAGYOK, AKIT MINDIG IS AKARTÁL.

Már az autódban ülök, édesem. Röpke csók, a húzunk a franca gyorsan határozottsága megejtően természetes. Még csak fizikailag vagyok jelen. Egymásra kapcsolódó gondolatok, fölötte a hétköznapiak fényízű párhuzamos monológjai. Most te mondd, igen, figyelek rád. Csak rád figyelek. Igen, ez egy stopptábla volt, észre sem vettük. Sötétben nem látni az út menti keresztet. Mindig van ott virág. Nyáron ez a legszebb út, 60-nál a gombákat is észre szoktam venni, de az illata a bőröm alá bújik. És most azt képzelem, hogy egyedül vagyok. És nézek ki az ablakon. De te is a bőröm alá bújsz a hangokkal. Ezt az utat álmok szegélyezik, hányszor mentünk rajta végig, te is mással, én is másnak. A te tüdőddel lélegzem, ha engeded. Pillanatnyi identitászavar környékez meg: ez most a te tested vagy az enyém? Mint a tenyeredbe toluló vér. Kibomlani látszunk. Ahogy a kádban terjed szét a vér. Fodrokat vet. Akkor még nem láttam a csuklódat. Igen, ez egy élő test, egy lélegző állat. Rám kapcsolódnak a gondolataid.

Megint egy ellopott éjszaka az örökkévalóságtól. A megérkezés rítusa. A rágyújtás melegsége. Ölelésed illata. Miből táplálkozik? A hús és a vér múlandó eledel neki. Előjött a sötétből és enni akar. Vagy eltakar és elevenen felfal. Adjuk meg neki, itt, a lét küszöbén és a nemlét ajtaja előtt. Most meglazítom és árad. Oda és vissza. Szavaktól válik testté, ami kimondhatatlan, hozzád érve történik meg a valóság. Bennem mozdul, feléd indul, ahogy csak te tudod. Vagy nem is tudod. Csak beszélj, az igazmondó sarkából veti ki a kaput. Ruhában is meztelenek vagyunk egymás előtt. „Szeretkezésem vad ...”³⁴ – írta egyszer valaki. És van-e jogom ezt fokozni? Ez történik meg. Szavaktól vált valósággá. A teremtésre emlékeztet. Kivártad, hogy megérintselek. Onnantól kezdve mindketten azt tettük, amit a másik akart. A teremtő és a megteremtett közti tökéletes összhang. Pedig nem tudhatom, mit akarsz, testvérem. Ha baszni jöttem volna, már rég lezárt akta lennél, elfelejtettelek volna, mint egy múló ösztönt, amitől tejszínhabos narancsot kívánok savanyú uborkával és sóskrumplival. Ahogyan a lelkedet is kívánom, felfalnám, vagy darabokra szaggatnám. A csókoknak is semmitmondóaknak kéne lenniük, vagy olyan dugás előtti gyorsanlegyünk mártúlrajta nyálcsere. Felajz és korbácsol, belülről nyit meg. Hogy még közelebb legyél hozzám. Kibontod a mellem és rátapadsz, mert a szádat kívánja, akarja. A nyakamba csókolsz, teljesen elveszítem magam, mert a véretem adnám, hogy szívód ki az utolsó csöppig. Most már minden sejtem azért sikít, hogy tegyél a magadévá. Az első halál az első behatolás, aztán folyamatosan merülök el, nem élek, nem létezem, csak te vagy, aki betölt, igenis betöltesz avval a naggyal. Ezt akarja bennem az állat. Mert kell,

mert belehalok és az eszméletvesztés határán állok. Csak az állat üvölt bennem és élvezek, a legjobb vagy. De mondani sem bírom, mert elér a „fekete fény”³⁵.

„mióta szeretkezem, utazom, és meghalni vágyok,
mióta meghalni vágyok, gyönyörűen és fájdalmasan,
mióta utazom, élek és szeretkezem,
mióta élek, gyönyörűen és fájdalmasan vágyok,
szeretkezésem só,
szeretkezésem tűz,
szeretkezésem egérfogóba ígézett csattanás,
szeretkezésem vérillat és áram,
szeretkezésem mohó habzsolás,
utazásom öröklét,
utazásom megszűnés,
utazásom az irány teste,
utazásom az én testem és a te tested kapaszkodása,
utazásom a szépek szégyene,
halálom mi vagyunk,
halálom az isten,
halálom balzsam és test,
halálom öröm,
halálom a szeretkezés és utazás együtt,
életem az egyszerűség nyelve,
életem ünnepek előtti és utáni nap,
életem illúzió és áramszünet viharos időben,
életem a jó és rossz bor egy pohárban,
életem szeretkezés utazás és halál,
mióta szeretkezem, érzem a máglyahalált a bős húsban,
mióta meghalni vágyok, minden szippantás a vakság tenyészete,

mióta utazom, tapogatok és sejtek,
mióta élek, vannak virágok, és rovarok párzása zajlik,
mióta a szeretkezés a halánték erein kűsző test,
mióta az utazás az esély lámpáiból ömlő fekete fény,
mióta a halál maga az út, maga a szeretkezés, maga az élet,
mióta az élet kagyló és tenger sikamlós nyála,
azóta hangokat adok ki,
fáradhatatlan és gyönyörű vagyok.”

1991

Belereszketünk és legszívesebben itt állítanánk meg az időt. Azt a kurvát. Hogy tudod ezt megtenni velem? Ahogy csak egy lelkes állat teszi meg. A lény vagy, az ismeretlen. Te nem létezel, csak kitaláltalak. Otthon vagyok és maszturbálok. Egy fénylény pattan ki a fejemből, aki ölel és meghág, szerelmes semmiségeket suttog a fülemben. A mindent akarod, a semmit. Én sem létezem. Nincs ember, aki ennyire el tud menni, a szakadék szélére és lihegve vissza izzadtan. Elolvadva ott mélyen, az már a méhem. És újra. És egész éjjel. Mondd azt, hogy nem igaz. Mondd azt, hogy soha többé. Mondd azt, hogy szeretsz. Hazudj édes virágszirmokat. Narcizmusom kinövi a bőrömet, én meg szoktam nyalni az ujjam utána. Elképzelem, hogy újra élvezel, bennem, amitől megint kimegy az agyam, ahogy remegve dőlsz rám és öszszeszorítom a farkad, ahogy egy kígyó csavarodik rá belülről, sikamlós és engedelmes. Áramütéseket mérek rád, ahogy bennem elernyedsz. És a folytatás már fizikai képtelenség. De farkad selyme a végtelenségig felizgat, ahogy a számmal kényeztetem. Ahogy a torkomig nő és önkívületbe ringat. Ha nem élvezném, soha nem csinálnám. De élvez-

zem minden pillanatát, ahogy kicsókolom az utolsó csöppig. Eltakarsz paplan, eltakarsz álmom. Testem forró és hozzád feszül. Elpihen az éjjel, testvérem.

Akit nagyon szeretünk, visszatér, még a halálból is.

Szemeid megtaláltak, egy állat néz ki félve és csodálkozva rajtuk. Beszélő szemek, a torkod nem ad ki hangot most. Csak kér. Te tudod, mi kell nekem. Én csak próbálok. Nézted és követted a szemeiddel a számítógép kurzorát. Az ölemben ültél és csak néztél könnyörögve. Én sírtam, te hozzám bűjtál. Megnyaltál. *(Rebeka, ne najjál!)* Kicsi fekete kutácska. R. I. P.

A szemeid megtaláltak. Velem vannak. És úgy látnak, olyannak, mint senki más, ahogy tükrök furcsa éjszákakon mutatnak túl egy lény elképzelhetetlen arcán. A képeket te hoztad. A kapukat te nyitottad meg. Láttalak, ahogy felém jössz. Akit nagyon szeretünk, visszatér. Nem kérdez, csak ad. Nem követel, csak egyszerűen megkapja, amit érdemel. Én egy neked való állat vagyok. Hisz egy vérből való vagyok, te meg én. Tudtad te ezt az első pillanattól. Szemeidben egy halott állat lelke.

„Speak the words I want to hear...”³⁶

Emlékszel, milyen sokat beszélgettem veled, amikor még nem is ismertük egymást.

Miért mutattad meg, ha el akarod venni? Megíráttattál.

Megmutattad, megcsillantottad, megengedted,

Hogy titkok tudói legyek

Hogy meglássam a kimondhatatlant

Itt ültél a nyakamon

És én kitártam a karom, neked adtam ezt a testet miként

(vért és magot kívánt)

A számmal mondattad ki a hús-vér

Szavakat

Megengedted, hogy a vérvonalon át átéljem

Életeiket

(fölöttem álltak fekete lepelben, karjukat összefonva mellük előtt, néztek, de nem volt arcuk, nem volt szemük, csak álltak és néztek. Zsigereimbe batoltak nem létező szemeikkel. És egyre csak nőttek.)

Küldd el őket, kérlek, nem hívtam őket ide!

Megengedted, hogy

Átéhessem a halált, emlékszel, a csontjait ropogtattam az

ujjaim közt, míg azt nem mondta,

Feladom

Itt voltál velem, fogtad a kezem, de a tükörből akkor nem

néztél rám. Csak hagytad folyni a dolgokat,

Azt hiszem nevettél

Mellém feküdtél, hányszor, ezerszer.

És érintésedet semmi sem tudta helyettesíteni, pedig hányszor kerestelek, hányszor nem mondtam ki a neved, sírtam utánad és mentem a szagod után. Mert állat voltál.

És én-állat kereste te-állat.

Megengedted, hogy

Együtt haljak meg, akikkel már nem találkozom soha többet.

A történetet akarod? Melyiket? Melyik éneket hazudjam gyöngéden a füledbe suttogva? Figyelmed belterjes és szakadozó. A mellemig terjed, vagy ha széttett lábbal ülök előtted? Vagy a szavak csak arra jók, hogy közben a tenyered lassan,

előre kiszámíthatóan végigsimít a combomon és félreérthetetlen mozdulatot teszel? Az egyik lehetséges jövő arról szól, hogy kielégülsz. Egy másik arról, hogy végig kell hallgatnod engem. De azt is mondhatom, amit hallani akarsz. Megvan rá a képességem. A következő lehetséges jövőben mindezek szívmengető összhangja történik meg. Mi történjen, drága testvérem? Mindent adjak föl érted? Már akkor megtettem, mikor kitaláltalak magamnak. A saját belső valóságomat. Valóra váltottad, mikor élni próbáltál. Mikor még nem is ismertük egymást. Mikor még nem tudtam, hogy szavaktól működik. És megteremtettelek. Talán nem is akarom, hogy hús és vér legyenél. Hétköznapi csoda. Ünnepi hívatlan vendég. Te is megteremtettél engem, de lehetek-e egy elképzelt valóság lélegző organizmusa. Vagy kikövetelt színházadat játsszam? Nő legyek, férfi legyek, egy androgün állat?

Letettem a kosarat eléd, teli hallal

És nyálkától cuppogtak mert még

Éltek és azt tátozták

Hogy ennek így kell lennie

Ott hajtasz fejet, Ambriel³⁷

Te androgün disznó

Tejet kértél, azt a zacskósajtót

Elpazarolod mint a sivatagban a homokot

Szólj, merev testtartásod elárul,

Melyiknek a fejét akarod?

Érted mindent és semmi sem marad

Mindenki téged akar

Már hétköznapijaid sem valóságosak

Csak az ébredés kínja.

Amióta hiánylények vagyunk, nyűszítünk egymás nemisége után. Te a benned levő nőt keresed bennem, én meg a bennem levő férfit. Nincs igazság, nekünk egy testben kéne megszületni. Talán gyereket kéne csinálnunk. Elképzelt jövő. Melyiket akarod? A sejtjeimbe fészkelted magad. Meg fogsz változtatni. Ez történik a vérvonalon. Egyszer véreztél és megnyaltam. Megremegtél. Féltél? A vértestvérem lettél. A vér kötelez, a történet nem. A történet túl régen történik. Mindegy, hogy hogyan tálalom, megélelem-e vagy elképzelem. A szemedben látom magam és nézlek, ahogy átváltozol, testvérem. Már most magamban hordozom szerelmünk gyümölcsét, mint egy idegent.³⁸ Ahogy velem együtt te is átéled a hús minden rezdülését. Te is érzed a lényt, aki lehet, hogy megöl. Az ő szemein keresztül nézlek majd, addig is én veszek el a szemeidben, a tengerben, amely melegsége balzsamoz.

A tenger nyugalmit árasztja lelked

Sóhajod esti sűgása

Érintésed a sós víz ölelése

A nagy víz meséje kelt életre

Abban az örökké tartó

Pillanatban mikor

Egymásra néztünk

(szerelmem)

Hétfő 15:30

18:25

Kedd 8:39

9:39

Szerda 12:41

Csütörtök

7:00

12:03

Azt hittem, te vagy,

égett a karom, mintha szorítanál, mintha égetnél egy tüzes pengéjű késsel. A szédülés, hogy az egész nem evilági, de a fizikai fájdalom kijózanított ebből a téveszméből. Meredten néztem a semmit a karomon. Enyhe inger környékezett, hogy egy napot kéne oda tetováltatni. Amire mindig is vágytam. Az apró tűszúrásokra. Az örök jelre. Vagy tekergőző kígyókat a keresztcsontomra. Tudod, mikor élednének fel, és azt te nagyon szereted. Csak nem engedem felkapcsolni a villanyt.

De nem te voltál,

te nem bánthatsz engem, mert inkább magadba szúrnád a kést, talán az volt, aki meg akart változtatni, a maga képére formálni, minden emberitől elidegeníteni. Üzent, hogy menjek vissza, fürödjek meg a szagában, szívjam magamba nedveit. Vetkezzem újfent, fáradtan és beletörődötten.

*Éli, éli, lámmá sábkéntani*³⁹

Nem szavakkal mondta el, miért hagytál el engem? Nem tudja szavakba önteni, erre már nem terjedt ki a hatalma, és felettem el is veszítette. Sajnálom.

„Mondd azt, hogy úgy vársz mint hajnalt az éj,

*S álmomban segítsz át...”*⁴⁰

Csak őt érinteném, a testét, szinte a bőre alá bújnék, ahogy elalszik és öntudatlanságba merül. Órákig nézném, ahogy álmodik. Ahogy félig alva bújik hozzám és suttog érthetetlen szavakat, ahogy a mellemet kéri és elalszik rajtam, mint

egy gyerek. És kérem őt, hogy állítsa meg az időt. Ezt a pillanatot fagyassza be örökre és simogasson végig rajtunk, mert az örökkévalóság óta egy test vagyunk és az se számít, hogy még nem is találkoztunk. Emlékszem rá, hogy tudtam, létezik, tudtam, hogy él, itt volt a közelemben. Szólítottam, hozzá beszéltem, de csak a hideg csempét érintettem. Emlékszem rá, hogy hallottam a szavait, ahogy hozzám beszélt és arra is emlékszem, hogy mindig együtt leszünk. A test ünnepe, a lélek balzsammal telíti fel a tudatot. Egyszer láttam egy pillanatra a koponyacsontját kivillanni a bőre alól. Velem fog meghalni és megszületni. Félek leírni ezeket a szavakat, aggaszt, hogy megszületésként írnék ezeket a pillanatokkal avval, hogy papírra vetem őket, hogy meg nem történtté nyilvánítom őket, mivel szavakba fagyasztom én is őket, ennek a könyvnek a lapjain.

Néha érzem, hogy kiszakad a testemből, mert te képes vagy ezt megtenni velem, testvérem. Belülről robban szét vért fröcskölve szanaszét, széttépve a belső szerveket és a fájdalom már csak egy kósza **balon**, ha jól emlékszem piros volt és egy bohóc engedte el és nevetett, hörgöve és nyálpermetet szórva szét a levegőbe, mint egy lassított felvételen.

Dupla élvezettel ízlelgetem ezt a **balont**. A bohóc Stephen King Az (IT⁴¹) című regényéből jött elő. Aki ölt, ok nélkül, vigyorogva, szemrebbenés nélkül. Hatvanévenként kerül elő és szedi az áldozatait, a gyerekeket. Tudja, mik a legbelsőbb vágyaid, félelmeid, és jól felhasználja ellened. Ezt más is megtanította velem. Felismered magad? „Mennyire kicsinyes vagy és azt hiszed, a Férfi ott kezdődik, hogy

valami lóg a két lába között. Hibás a kromoszómád, te faszalapi mirigy. Az X a tökéletes, az Y csak egy nyamvad próbálkozás, melynek az eredménye egy szálnalmas pinakajtató lihegve nyáladzó élvhajhász. Csak nem gondoltad, hogy kihagyom ezt a soha vissza nem térő alkalmat?”

A másik Pink Floyd A Fal (The Wall) című albumáról a Comfortably Numb⁴² dalból egy idézet, amikor gyermek voltam és lázas, a karjaim olyan könnyűek voltak, mint két balon. Emlékszem gyermekkori lázas időszakaimra, amikor kiléptem a testemből, nem tudtam, mi az, csak a hús hozott vissza. Senki nem mondta, én sem tudtam megfogalmazni. Vagy mikor a hús kívánságát ízlelgettem, valami olyan rémlik, hogy nagyon sok édességet kívántam egyszerre. Kíváncsi voltam, és a kíváncsiság megölte a macskát. Más szóval minden mindennel összefügg: a Curiosity Killed The Cat⁴³ nevű zenekar szoros kapcsolata Andy Warhollal. Lehet ezt még fokozni?

„Ripley zuhanása közben a kezébe szorította a melléből kiszakadó megszületnivágyót, sikolya emberfeletti és idegen, ahogy kitátotta apró fogakkal teletűzdelt pofáját és vaksi szemei a menekülés irányát vizslatták. Csak túlélni. Csak mihamarabb túllenni rajta. Ripley fájdalma már csak egy múltó emlék és a megnyugvás már csak a halál biztos tudata.”⁴⁴

„Megölhetsz, te buzi, ghí, de te is jössz.”⁴⁵

MATRIX

„dream's a dream⁴⁶ 1991→1994”

A korlát alja tele volt fekete geometrikus bogarakkal, rengeteg volt és nyüzsgöttek, lépni sem lehetett tőlük.

Széthullasz, fájni fog

nekem is és kolonc

leszek a

nyakamon. Kis bogarak

senkije.

Egy tóban gigantikus méretű rozsdás gép, a víz kicsi és átetsző, tengeri üldözés

Az a két út

Két ösvény van, a déli és az északi, akik beérik az alamizsnaadással és a szertartásokkal, előnyben részesítve a családi életet, azok a déli ösvényen térnek meg őseikhez, a hold világába jutnak és újra megszületnek. Ott minden anyag. De akik az ént keresik mértékletességgel és önmeztartóztatással, bittel és tudással, azok az északi ösvényen mennek és elérik a nap világát, az élő, balhatalatlan, túl van minden félelmen, az a cél, aki oda jut, már nem tér vissza.

(Prashna upanishad)

Széki lassút táncoló terhes nő, régi poros házban kendők és rózsafüzér, kavicsos folyóparton kis faház összedöntve, majd újra felépítve

*Du bist das schönste Kind...*⁴⁷

Vért és vardarabokat szültem, színházban voltam, szülési fájdalmak, hirtelen nővé has

Homokos vízparton napozok, a vízben sok a giliszta, utálkozom rajtuk. Mellettem sziklákon ismeretlen fiúk, hirtelen elúsznak. Egyik lassan tűnik el a koszos vízben, megfullad. A másikat egy nő kötéllel fojt bele a vízbe, körülötte habzik a véres víz. Még utoljára felemelkedik a vízből, az elengedett kötelet megigazítja a nyakán, majd meghal. A hulla apja utána korholja a fiát, hogy még úszni se tud. Tőlem kicsit odébb K. É. napozik és azt mondja nekem, hogy mindig külön megyek tőlük.

Színházban az volt a szerepem, hogy palacsintát süssek. Sok koszos zsíros edény volt ott. Hogy ne lássanak, egy fekete bársonyfüggönyt húztam be. Egyre közeledik a háború. Katonák messziről lövik egymást, majd teljesen közel állnak egymással szemben, mereven. Parancsra elkezdik a közelharcot. Hosszú piros lepedő a földön, rajta sok csecsemő, meztelen és halott.

Vonaton utaztam. Aztán egy nagy szobába kerültem, ahol egy fekete férfival szeretkeztem

Sikoltoztam, egy vörös hajú kislánynak voltam a bátyja és valamit játszottunk és befogtam a száját. Hirtelen ki kellett üríteni a szobát. Kivinni a szekrényeket. Zuhanyoztam, aztán fürdőlepedőben futkostam.

I. pszichopata volt és a városban összevagdosta a karjaimat zsilettel. Aztán elvitt a lakására, ahol két tévéje volt. Néztem őket és tudtam, hogyha kimegy a fürdőszobába, akkor észreveszi a zsilettpengét és megint fel akarja vágdosni a kezem. Ezért amíg elment zuhanyozni, kimentem a folyosóra. De nem tudtam hazamenekülni. Láttam az ajtón két kilincset és nehezen tudtam becsukni. Láttam, hogy ő is kiment. De már jött is föl egy lánnyal. Szaladtam az emeletre és egyre feljebb. Mindig megnéztem a karom, amely csupa nagy kemény seb volt, mintha beletörték volna a zsilettet. A tesómat sorozták, kapott egy angol szótárt és egy katonakönyvet. Ott nyíráttam meg M. M.-t, hogy normálisan nézzen ki. Másodszor is sorozták a tesóm és megint vele voltam. Híreket hallottunk, hogy Kanadában, Dartmouthban szar a helyzet.

Hógolyóztam a tesómmal meg a volt nőjével, a csaj anyja is ott volt. V. I. nálam volt és rakodott, mindenki utálta. A tükörben láttam magam és hogy pirosra van festve a szám.

arcát nézve

mégsem látva

buzamosabb ideig

idegzet

olyan fény nincs és

benne marad

és benne marad

vagy nebezen teremődik

és nincs és

végül is nem látom

ebben magam

közülük ma már csak egy van életben

Egy ember nagy halat tartott a kezében sebes folyóban állva

Egy pultnál álltunk, ahol rendelni kellett, de ment felettünk a zuhany és vízben kellett rendelnünk

Valaki hozott enni tojást és pirított kenyeret. A két egymástól lévő nagyszüleim háza össze volt építve. Abban a szobában akartam lakni, ahol fel voltak ravatalozva. Később új szőnyeget hoztak és azt rendezgettük

Férfi színész voltam. A lakásomban ott volt a szeretőm és egy másik nő, akivel a fürdőszobában kezdtem szeretkezni, fölétérdeltem, de akkor be akart jönni a szeretőm és én nagy nehezen kulcsra zártam az ajtót. Míg kint voltam, addig mérget tett a vízbe, úgyhogy a másik nő meghalt, de így is szeretkeztem vele, de akkor már én voltam az a halott nő. Amint meghaltam, Indiába kerültem egy kis piacra, ahol rúzszt akartam venni, pirosat és lilát egy kislánytól, akin nagy szári volt. Anyámtól kérdeztem, hogy hány dollár egy rúpia, mondta, hogy ő átírta a pénzt és nem tudja. Aztán megvettem a rúzsokat két rúpiáért.

Koszorú, lassú vonaton utaztam. Öreg emberek voltak rajta. Testvérem született, jött egy férfi, hogy ő az apa, és elküldtük.

Gyerekként táncoltunk közönségnek, aztán sapkával pén-

zért jártunk körbe. Kaptam: pénzt, aranyérmét láncra piros kővel, műanyagból is.

Kertek alatt síeltem, és voltak, akik nem engedtek át a sajátjukon. Otthon a szél kivágta az ablakot a folyosón és nagyon hideg volt. Egy cigánylányt követett az anyja. Én akartam megszöktetni, de sohasem sikerült.

Vonattal utaztunk Pesten keresztül. A határon várni kellett. A helyet elkezdték vízzel locsolni. Egy város piacán másháztam és egy kapualjban egy régi könyvet találtam az 1400-as évekből, egy álmoskönyv volt, háromszög alakú és kék. Próbáltam olvasni, a „por”-t sikerült kivenni. Szerettem volna megvenni, de 14 005 koronáért árulták, és mondtam, hogy csak 1000-et tudok adni, és más sem fogja megvenni annyiért.

*ez már a vég
a földhöz vágott könyvek vége
a nagy hallucináció
és aztán megértettem a szavakat
főleg a kimondhatatlanokat
az időn túliakat
egy letisztult mozdulat
és annyira a levegőben
maradt (a)
mennyire véges ez az
átthatatlanság
átsétálni a másik oldalra
és felébredni*

*majd megszimogatni a földhöz vágott
könyvet
és tüzet gyűjtani Kairóban
késleltetett (...)
gyere bébi csinálj
nekem egy halott
gyereket
szép legyen és gömbölyű
mert elmosódnak a vonalak
a határok és csíkok
megöli magunkat (engem és önmagát)
még
mielőtt megszületne*

Egy várba két rácsos kapun kellett bemenni. A várúr becsukta mögöttünk és indultunk be, egyszer csak egy nyúl szaladt át, a várúr kutyája utána vetette magát, megjelent a várúr puskával. Buliztunk egy teremben. Valaki meghalt ott. Nagyon unatkoztunk. Havas táj volt mindenütt. Sokan elindultunk és ablakokból ugráltunk ki. Egy magas ablakból nem mertem kiugrani

Beteg voltam és minden erős szagtól rohamot kaptam. Nagyon rosszul voltam.
Egy darabig a szürke szín árnyalataiban gondolkodott aztán szembeköpte a pincért meg a jegykezelőt és végigcsurgatott mindent üde testnedveivel most csak a keze remeg és ez a pillanat nem is az amire ő gondolt

*de én hiszem
csuklója felmetélhetetlenségét
tönkretesz az egyes szám harmadik személy
egy lovon jöttem feléd
és kibazudtam a szemedből a tegnapot
friss nekromanciával küzdök hogy aztán
a végén végül is jó legyen
a spontaneitás tükrével végeztem
önkielégítést
hogy soha ne felejtss el
aki meghalt
a kölcsönt nem kéri vissza
és belülről néz
kifelé
(ne képzeld el)*

B. A. azt mondta, hogy esni fog, mert fáj a sebe. Igaz is volt. Esett, sőt zuhogott. De ezt is álmodtam.

Kis régi utcában mászkáltunk. Találtunk egy boltot. A felirat szlovák volt, de minél tovább néztük, megjelent héberül a szöveg. Bementünk. Egy nő gyűrűket és fülbevalókat mutatott. Egy arany gyűrűt piros kővel felp próbáltam és nagy volt rám. Egy fülbevaló tetszett meg: ezüst és kicsi kereszt lógott rajta. Aztán két egyforma szekrényben törött porcelánedények voltak. Bab és tojás volt egy zacskóban. Mentünk az utcán és énekeltünk, aztán egy alagúthoz értünk. Mi elindultunk fölötte, vasrácsokon. Aztán követtük őket, termekből termekbe. Két férfi segített. Majdnem beleestem egy vi-

zesárokbba. Észrevettem, hogy a szoknyám elrepedt. A termekben lányok zuhanyoztak. Iskolában voltam, átrendeztük a padokat, két tanár tanított.

Egy öreg ház udvarában voltunk és cseresznyét szedtünk és ettük a fáról. Jött a tulaj, de nem veszekedett.

Színházban, egy orosz nő akarta fordítani a filmet. Nem azt a filmet adták. Lakatlan szigeten voltunk és darált húst ettünk. Sok naplementét láttam és futottam a vízben, valaki mellettem úszott. Megörültem.

Egy kutyával álmodtam, amelyet rám raktak és megerőszkolt.

Elvesztettem a kulcsom és egy régi osztálytársamon kerestem. Verekedtem vele. Ködös elhagyott folyosókon kerestem.

*képes
vagyok önmagam
lenni, de nem
lenni ugyanúgy
képes*

Júlia
Nem akar tanúkat
Belépőjéhez
Másnap törött pohárból
Mérgezett bort iszik
Ez lesz az utolsó

Tévedésem és a következő
Életem lesz az igazi
Életem

Egy történetet háromszor is megálmodtam, hogy az legyen a vége, amit én akartam. A mese lényege, hogy egy szellem meg akart kapni egy ember-nőt és ez csak a lány halálával elérhető és a szellem átadja oroszlán mivoltát másnak. Szeretkezés a háttérben, de sikerül neki. Alatta ismeretlen nyelven ének és szép zene.

Uszodában úsztam sok ismerőssel, de nem ismertem fel őket. Sokszor víz alá kerültem és nem tudtam lélegezni. Sokáig lenn voltam, és a többiek megijedtek. Egy fiú megmutatta, hogy hogyan fuldoklom. Még jöttek ismerősök. Homály volt és nem láttam az arcokat, csak éreztem, hogy ki lehet ki. Eredetileg egy találkozóra mentünk és egy régi ház előtt találkoztunk. Kerestem a pasimat és azt mondták, hogy (női név)-nek udvarol éppen. Elrohantam, mikor meg láttam őket a bárpulnál. Közben egy temetési szertartáson is részt vettem, ami nagyon hosszúra sikeredett. Arra gondoltam, hogy felvágom az ereimet. Öngyilkosságom előtt még egyszer találkozni akartam anyámmal, aki kérdezte, hogy mi van. Azt mondtam, hogy semmi. Teljesen élethűen gondoltam arra, hogy nem tudnám túlélni, hogy elhagyjon, így álmomban.

Repülőgépen repültem Nyitra felett.

Megkapartam a combom és egy arasznyi, hüvelykujj vastagságú kukacszerű szírdarabot húztam ki belőle. Félúton megálltam, de nem fájt, csak éreztem, hogy valamit kihúzok. Egy orvos a kórházban átvilágította. Halvány rózsaszín 2 korona nagyságú sebhely maradt utána.

Megint lőttek, de nekem is puska volt a kezemben. Valamilyen építmény alá gurultam és fellöttem. Valaki meghalt, majd engem is lelőttek. A vállamtól az ágyékomig éreztem a lövedéket. Tágra nyíltak a szemeim. És arra gondoltam, hogy most meghaltam. Elkezdttem félni, és felkeltem.

Hernyók másztak mindenhol. Erre ébredtem fel álmomban. Szólongattam a pasimat, aztán megőrültem. Kétszer álmodtam ugyanezt. Volt egy hatalmas hernyó is, mozgott és olyan volt, mintha fehér lepedőbe lett volna becsomagolva. Az orrom alatt sebhely volt.

Vér a melleim közt, alvadt, de kicsit csillogós.

Egy öreg házban tető nélkül egy művész előadása a kettétört kiflivel, amit én a végén megettem. A pasim féltékeny rá. Lefestettem a saját képemet, nagyban, vászonra, olajjal, élethűen. Hálózásokban aludtunk a fűben. Az én előadásomon keresztre feszítettek, véreztem, és mindent beszórtak fehér gipsszel, az előtérben két égő kereszt. Szöveg hallatszik magnóról. Csípőm köré tekerve egy rongy, rajta megjelent a hermafrodita jel⁴⁸, a higany alkimista jele.

Éjszaka volt és az ágyamban feküdtem, az ablakon túl csíkokban kék és lila fények villódzdztak. Kinéztem. Kimentem a hátsó ajtón és a horizonton ott volt a nap a hold és a színes bolygók. Először csak napfogyatkozás volt, aztán sok bolygó keringett egymás körül. Színesek voltak.

Háborúhoz hasonló helyzet. Sok nő egy fabarakkban. Támadás. Egy kisbabát magamhoz szorítva bújok az asztal alá. Bejönnek, és simogatja a hajam valaki, nem látom, de érzem, hogy rossz. Úgy simogat, mint egy kutyát, és azért könnyörgök, hogy ne nézzen az asztal alá. A gyerek meghal. Nagy tágra nyílt kék szemei voltak.

A medvehangú kakukkszörnyek eljöttek értem, két bőr nélküli állatszerű valami, csak a nyálkás, véres hús volt rajtuk. Mindenhova követtek. Az elejük olyan volt, mint a hátuljuk, fejük nem volt. Egy fehér autóba kellett szállnom.

A	H	T
	I	Ö
	B	R
M	A	T
		É
A	T	N
	Ö	I
T	R	K
	T	
R	Ö	T
		É
I	N	N
X	I	I
	K	K
B		
A	H	
	I	
N	B	
	A	
N		
É		
H		
A		

Smallisland+universe+intelligence
 River+2+pain
 Kis sziget+világegyetem+intelligencia Folyó+2+fájdalom®

EXIT(US)

„Rajtakaptál nincs történet
Nem vár itt semmi téged
Egy film sem azért ér ősszel véget
Hogy hideg szél fújja a széked
Gyűjts lámpát az idegen elment
Mi is megijeszthettük volna...”⁵⁰

INDEX

- 1 A kezdet és a vég, nem vonnék le belőle messzemenő következtetéseket.
- 2 A lelkem borzad a visszaemlékezéstől, latin.
- 3 Egy számítógépes játék gyilkolászó főszereplőjének gyakran ismételt szavai: ki akar kapni ... gyere, megkapod. Ha nem akarsz meghalni, a DNCORNHOLIO kódot kell bepötyögtetni. Zenei aláfestésként Ice Cube & Paul Oakenfold: Right here right now (Blade II. soundtrack).
- 4 A te istened halott és ez senkit sem érdekel, de ha van pokol, akkor ott majd találkozunk. A Nine Inch Nails The Downward Spiral albumáról idézet a Heresy című dal szövegéből.
- 5 Idézet egy dalból.
- 6 Egyszer S. F. meglátogatott és mint egy madám, mindenemen végignézett, hogy rend van-e. A lemezjátszóm teteje poros volt, miután elment, akkor vettem észre, hogy egy pinát rajzolt a porba.
- 7 Szeretek, Halál bácsi. Ez a reklám anno a még nem kódolt MTV-n ment és hihetetlenül megdöbbentett.
- 8 Valami történni fog, valami hamarosan, a transzcendentális test hamuvá válhat... A Red Hot Chili Peppers One hot minute albumáról idézet a Transcending című dal szövegéből.
- 9 Azokon a napokon – ez lehet az egy. Limp Bizkit: The One. Győztes mindig van a másik oldalon, csak épp te nem tudsz róla.
- 10 Jürg Federspiel: Die Ballade von der Typhoid Mary (New York kikötő 1868. január 11. – 544 utas, 108 halott).
- 11 Nagy András: Kis szörnyesztétika, 1989, 10. o.
- 12 A szavak fölöslegesegek, kiváltképp a mondatok, semmit sem érnek, hogy is fejezhetnék ki, mit érzek, utazás, utazás – utazom, utazás, utazás – logikát és okokat keresve, utazás, utazás – megpihenek, utazás, utazás – az eszméletvesztés karjaiban (eszméletlen ölelésben?) Madonna: Bedtime story.
- 13 Ez a csaj a kurvád?
- 14 Gyere ahogy vagy, Nirvana.
- 15 Gyermek az időben, Deep Purple.
- 16 Az ember az embernek a farkasa, de mi van F. R.-val?
- 17 Valami az úton, Nirvana, kimondottan az unplugged változata, New York, 1994.
- 18 Idézet valószínűleg a szerzőtől.
- 19 Gyere, édes, merüljünk el az öntudatlanságban... Madonna: Bedtime story.
- 20 Yesterday – tegnap.
- 21 Olyan boldog vagyok ma, mert ... Nirvana: Lithium.
- 22 Játékok.
- 23 Kung tao, ősrégi kínai étel.
- 24 A legédesebb tökéletesség, Depeche Mode.

- 25 Csak te.
26 I.Y.R a szerző Angyal c. kötetében a 34. oldalon, a te szobádban.
27 Bocccsika.
28 Ez itt a vég, drága barátom, Jim Morrison.
29 a sötétben tart
30 csókold meg azt a békát, némi Peter Gabriel rémlik evvel kapcsolatban, de a dal-
ra már nem emlékszem.
31 várni azokra sürgető pillanatokra
32 Francia szöveg Belibes Lakmé c. operájából, LL Cool J: Dear Mallika, The
Rhapsody overture, 1997 által.
33 Buddha működik a hangok által.
34 Ezt valakinek a versében olvastam, hosszas nyomozás után sem tudom, ki hasz-
náta ezt a két szót együtt. Ha valaki felismeri, kérem, jelentkezzen.
35 Vendégszöveggént Mészáros Ottó: Fekete fény, 1991 (a Poemateria kötetben) cí-
mű versét a szerző tudtával és beleegyezésével használtam fel.
36 Mondd ki azokat a szavakat, amiket hallani akarok. Metallica Unforgiven II.
37 Francis Barrett felosztása alapján az egyik fődémon. The Magus or Celestial
Intelligencer, being a complete system of occult philosophy, 1800.
38 Egy héttel ezen passzus megírása után derült ki, hogy van egy vesekövem.
39 Jézus utolsó szavai a keresztfán, arameus nyelven.
40 Egy üzenet kezdete.
41 AZ.
42 Kellemes elzsibbadás.
43 A kíváncsiság megölte a macskát.
44 Az Alien 3 c. film utolsó kockái.
45 Ganxta Zolee és a Kartel (feat. Dopeman): Helldorado.
46 Álomfolyam.
47 Te vagy a leggyönyörűbb gyermek, Rammstein.
48 Az Angyal c. kötet 54. oldalán.
49 A képlet a nevem szótagjainak, ill. betűinek japán fordítása.
50 Idézet a Kispál és a Borz: Rajtakaptál című dalából az Ágy, asztal, tévé című al-
bumról.